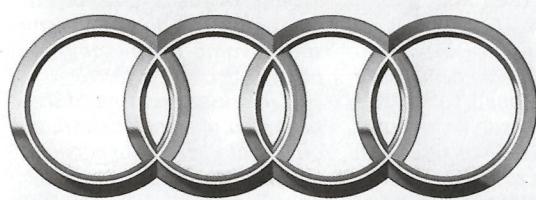

RACA

SCIJ

Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

2011

Audi

44. SREČANJE SCIJ SLOVENIJE -
DRUŠTVA NOVINARJEV ŠPORTNIKOV
SLOVENIJE

KANIN, 6. do 12. marca 2011

HOTEL KANIN

Bovec, Slovenija
hit holidays

RACA - KANIN 2011

SESTAVIMO SVOJ MOZAIK

Prav gotovo se je v Bovcu ali na Kaninu marsikdo od vas že kdaj zmedel, se morda za trenutek spozabil, ali je na državnem prvenstvu, ki jih je bilo na Kaninu skozi čas že kar nekaj, ali na kriteriju zadnjega snega, ki ga na Bovškem pripravljamo vsako drugo leto. Kanin je drugi dom Društva novinarjev smučarjev Slovenije, zato ni slučaj, da bomo okrogli jubilej ob 20. obletnici našega druženja v samostojni Sloveniji praznovali prav na našem najvišjem smučišču. Kanin bo prvenstvo gostil tretjič, za vas pa smo se prirediteli tudi tokrat potrudili po najboljših močeh, da bi vas razvajali. Žimnice Hotela Kanin so že tako ali tako domače, sedeži ob legendarnem šanku pa že davno prirejeni za našo zadnjo plat. Vreme bo za tekmovanl del pa bo poskrbel vsak sam.

Po dvajsetih letih naše smučarske zagnanosti ni treba, da postanemo »odraslik«. Saj ne da bi naš »ferajn«

rabil poseben povod za dobro zabavo, ampak naj bo prav to srečanje priložnost, da sestavimo mozaik prijetnih spominov. Verjamem da marsikomu tudi manjka kakšen delček v celotni zgodbici. Nekaj utrinkov iz dozdajšnje zgodovine našega druženja bomo skušali za vas so(n)čno ujeti tudi na teh straneh.

Vem, da je v službi lepše, ampak nikar ne skrbite, da v tem času ne bi našli zdravila proti dolgčasu. Program državnega prvenstva je tokrat nekoliko prirejen in zgoščen v tekmovalnem delu, da bi se nas lahko kar največ pomerilo v obeh disciplinah. Naslednje leto je namreč svetovno prvenstvo v Turčiji in verjemite, da se vam splača potruditi.

Ljube race in spoštovani racmani, v imenu organizacijskega odbora vam želim prijetno druženje in tudi športnega uspeha. Kličem vam na zdravje in upam na vsaj še dvesto novih srečanj!

El Racmandante Blaž

ŽUPANOV POZDRAV

V veliko zadovoljstvo mi je, da vam v svojem imenu in v imenu naših občanov zaželim prisrico dobrodošlico v Bovcu in na Kaninu. Zelo smo počaščeni, da Bovec ponovno gosti državno smučarsko prvenstvo novinarjev na prvem čezmejnem smučišču Kanin-Sella Nevea. Povezava je dokaz dobrega sodelovanja med sosedi na obeh straneh meje, dokaz, da se dobre ideje navkljub vsem administrativnim in drugim oviram lahko uresničijo, če je volja po sodelovanju močna in vztrajna. Letošnje prvenstvo bo na idiličnem mestu pod mogočnimi vrhovi Kanina, ki razveseljuje vse s prekrasnimi smučarskimi progami in neponovljivim razgledom.

Ob tej priložnosti naj se najprej zahvalim vašim kolegom iz Posočja, ki so se potrudili in vas zvabili sem v ta najzahodnejši košček naše dežele. Gotovo je k njihovemu prizadevanju botrovalo tudi dejstvo, da na Kaninu že leta zaključujete smučarsko sezono s kriterijem zadnjega snega in da se pri nas resnično dobro počutite. Pričitan sem, da boste tudi v času, ko boste naši gostje, občutili vso gostoljubnost našega človeka, v katerem se združujejo alpska pridnost in delavnost ter mediteranski temperament.

Kanin ni prvič vaš gostitelj, slišim pa, da se je novinarjem vtišnilo v spomin predvsem zadnje državno prvenstvo leta 2005. Zato smo takoli bolj veseli, da so visokogorska smučišča na Kaninu spet kraj

pripravljenost, od doline Trete, ki ne umira več, ampak se vanjo vraca življenje, do skoraj skrivnostne soteske reke Učje. Rad pa bi, da bi v teh dneh, ko boste naši gostje spoznali, da je Bovško tudi dolina Koritnice, dolina Bavšice, za mnoge najlepša alpska dolina, pa še nešteoto alpskih kotičkov, običajno skritih očem in prav zaradi tega tako opaznih. Seveda se zavedamo, da samozadostnost ne pomeni razvoja in uresničitve ciljev. Naša vpetost v alpski prostor nas združuje v promociji s sosedji z drugo strani Vršiča, z Bledom, Bohinjem in Kranjsko Goro, reka Soča pa nas povezuje v široko in bogato turistično regijo, ki sega preko naših sosed Kobarida in Tolmina do Brd, Goriške in prek Krasa vse do morja. Davna ideja Alpe - Jadran ali v enem dnevu smučanje na Kaninu in kopanje v morju je danes že kako realna in uresničljiva, če bomo le znali in zmogli preseči za nas Slovence že kar škodljivo samo zaverovanost in samozadostnost.

Kanin, naše edino visokogorsko smučišče v zimskem času ponovno postaja priljubljen cilj tistih smučarjev, ki uživajo v zahtevnejši smuki visoko blizu sonca na slovenski in na senčni italijanski strani, s čimer je povezano kaninsko smučišče dobro nove razsežnosti. Gotovo pa bo potrebno še veliko naporov in vlaganja za izboljšanje ponudbe. Potrebovali bomo pomač prav vseh, ki bi nam lahko pomagali in pri tem nam bo tudi vaša pomoč

gotovo še kako dobrodošla. Da se za razvoj tega centra resnično kaže potruditi pa se boste v teh dneh prepričali tudi sami. Prepričan sem da se bodo vaši gostitelji v Bovcu potrudili, da vam bo bivanje med nami prijetno in ugodno.

Smučanje s pogledom na morje je naš slogan. Želim vam, da bi ta slogan doživel v kar najlepši luči, za kar mora malce dobre volje dodati tudi mati narava. Seveda so vaši organizatorji mislili tudi na to in to naročili.

Simbolika, ki jo imata povezano smučišče in prireditve, prinaša vsem sporočilo miru, sodelovanju in prijateljstvu. Športniki so ambasadorji povezovanja brez pregrad in predsodkov. V ospredjuje zavest o skupnem evropskem prostoru, kjer je pomen športnega in kulturnega delovanja vse pomembnejši, in vedno bolj aktualen. Šport nam daje priložnost, da se srečujemo, spoznamo in spletamo vezi prijateljstva.

Vsem udeležencem smučarskega prvenstva, gostom in nenazadnje organizatorjem, želim kar največ tekmovalnih uspehov, predvsem pa veliko dobre volje in zabave. Vse skupaj naj se zaokroži v prijetno počutje v zavetju Julijskih Alp.

Počutite se v teh dneh resnično kot doma.

Župan občine Bovec
DANIJEL KRIVEC

V PRIČAKOVANJU NOVINARSKIH RAČK

Novinarske račke, ki bolj redko zaidejo v Bovec in na kaninsko smučišče, čaka na letošnjem državnem srečanju in prvenstvu mnogo prijetnih presenečenj.

Največja novost je od konca leta 2009 povezano kaninsko smučišče. Državna meja med Slovenijo in Italijo na Prevali je postala nevidna. Smučarske planjave so se podvojile. Na slovenskem smučišču bistvenih novosti sicer ni. Povezovalno progo Prevala s sedežnico je upravlja ATC Kanin uredil že leta 2006. Veliko novega pa je na italijanski strani v smučarskem centru Sella Nevea (Nevejsko sedlo). Za 33 milijonov evrov so postavili novo gondolsko žičnico iz doline do koče Gilberti in nihalko Funifor do Prevale z gondolama, ki sprejmeta po sto smučarjev.

S tem je nastal edini čezmejni smučarski center v širši regiji z dostopom iz Bovca in iz Selle Nevee. To pomeni, da bomo na Kaninu lahko smučali tudi v primeru neobravovanja naše gondolske žičnice, saj se bomo z brezplačnim avtobusom zapeljali na italijansko stran. Smučanje je možno z enotno vozovno. Naše edino visokogorsko smučišče, ki se razprostira med dolino Selle Nevee na višini 1100 metrov do 2300 metrov nadmorske višine ponuja 30 kilometrov urejenih prog. Spust

najvišje točke na Sedlu na naši strani do doline na italijanski strani je z višinsko razliko 1200 metrov dolg pet kilometrov. Na smučišču deluje 12 žičniških naprav. V letošnji smučarski sezoni so upravljavci ATC Kanin in Promotor z mnogimi dogodki popestrili dogajanje na smučišču. Pri okrepčevalniku nad restavracijo Prestreljenik ob koncih tedna igrajo ansambl oziroma gostujejo DJ-ji.

Druga večja novost, ki se nam bo prilegla po smučanju, je center dobre počutja v hotelu Kanin z različnimi savnami. Lani je v bližini hotela zrásla okrepčevalnica Črna ovca, ki jo bomo spoznali med našim večernim druženjem. V njej je z dobro glasbo vedno veselo, v spodnjih prostorih imajo biljard in pikado. Zraven prijetnega objekta sta na voljo balinišče in tenis igrišče.

V zadnjih letih so v Bovcu zrásli hotel Mangart, kjer med drugim ponujajo vabljive slaščice, penzion Boka ob vstopnem mestu do Soče, v popolnoma novi preobleki se predstavlja gostišče Vančar v Češči. Tudi bovški trg vas bo pričkal v novi podobi.

NB

Pri okrepčevalnici nad restavracijo Prestreljenik je vedno gneča, ob koncih tedna poskrbijo tam še za živo glasbo ali nastope didžejev.

DELO

RACA - KANIN 2011

KJE SMO?

Kanin vas vnovič vabi in pričakuje. Tokrat je snežna odeja mestoma debela zanj zmernih 300 centimetrov, čeprav so mu spomladanski žarki vsak dan nekajtanjali snežni oklep.

Več kakor tri desetletja in pol je minilo, da sta se lanskosezono združili smučišči na obeh straneh gore. S tem je Kanin-Sella Neve postal prvi mednarodni smučarski center v širši regiji. Proge se na 70 hektarih razteza od 1140 do 2300 metrov nadmorske višine, po vseh prevoženih pa smučar premaga 30 kilometrov. Seveda za zdrženo smučišče velja enotna smučarska vozovnica, dostop pa je možen na sončni slovenski in senčni italijanski strani, kjer navdušujejo razmeroma zahtevedne proge. Edino pravo visokogorsko smučišče v Sloveniji je od Jadranskega morja oddaljeno vsega 60 kilometrov, zato pogled zlahka seže do tržaškega zaliva. Smučarska sezona na Kaninu lahko traja od decembra do prvomajskih praznikov.

Zmagovalne ekipe se ne menjajo, pravi športni pregovor, zato naš gostitelj ostaja Hotel Kanin. Na bovško obrobje so ga postavili že leta 1973, toda še danes ni izgubil pridihna sodobnosti. Morda niste vedeli, ampak Društvo arhitektov Slovenije je Hotel Kanin uvrstilo med 50 zgradb iz arhitekturne dediščine 20. stoletja. Pred dvema letoma so obnovili vse sobe in dogradili center dobre počutja, kjer lahko novinarska družina v tem tednu uživa po ugodnejši ceni.

BLAŽ

PROGRAM JUBILEJNEGA SREČANJA

Zmagovalne ekipe se ne menjajo, pravi športni pregovor, zato naš gostitelj ostaja Hotel Kanin. Pred dvema letoma so obnovili vse sobe in dogradili center dobre počutja, kjer lahko novinarska družina v tem tednu uživa po ugodnejši ceni. In kaj smo pripravili?

Nedelja, 6. 3.

- Prihod udeležencev in dobrodošlica v Hotelu Kanin

Ponedeljek 7. 3.

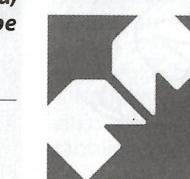
- zajtrk, smučanje na Kaninu, kosilo na Kaninu (Jota - »naš Vesko)
- prosto
- večerja
- večerna zabava pri Vesku

Torek, 8. 3.

- zajtrk
- smučanje na Kaninu, kosilo na Kaninu (Tolminska frika - Mlekarna Planika Kobarid, Sirarstvo Kramar)
- prosto
- večerja
- pustna zabava v Črni ovci

Sreda, 9. 3.

- zajtrk
- smučanje na Kaninu, kosilo na Kaninu (Zemono)

Mercator

RACMANČKI IN RAČKE, RACE PA OD NIKODER

Kratko in jedrnato z lanskega srečanja na Voglu

Običajno garaška predhodnica srečanju SCIJ Slovenija opravi svoje delo in na junaških plečih iztovori vso potrebno kramo, ki jo zahteva srečanje. Tudi na 43. srečanju med 7. in 13. marcem 2010 na Voglu ni bilo drugače. »Kište« gor, »kište« dol, pa spet iz njih ven in noter ...

Ko se je nedelja, 7. marca nagiba v pozno popoldne, so začele pristajati strnjene jate racmanov in račk. Zvečer slovesna otvoritev 43. srečanja. Mrzel večer, tople dobrodošlice predsednika društva Uhe, bohinjskega župana Francija Kramarja, direktorjev vogelskih žičnic in bohinjskih hotelsko-gostinskih hiš, vse skupaj zabeljeno z vročim vinom, čajem in prijateljskimi pozdravji »O, živjo, a ni lepo k' se spet vidmo!« Zastava SCIJ na drogu pred SKI hotelom ... 43. srečanje novinarjev, članov Društva SCIJ Slovenija, se lahko začne.

Za opis vzdušja na srečanju so vedno zanimivejši dogodki, ki niso povezani s tekmovanjem. O tekmovanju pričajo rezultati – to pot povsem nespornej. Kratka veleslavomska proga ni nikomur vzelza sape, jemalo pa jo je tekačem na Pokljuki. Toliko o tekmovalnem delu 43. srečanja našega »ferajna«.

Vogel presegel Planico

Tako veličastnih in samosvojih poletov, kot so jih uprizorili orli na skakalnici pod hotelom, tudi Planica še ni videla. Guzejev Tinček je poletel čez 300 metrov, Rogljev Bine pa ni veliko zaostajal. Samosvoja skakalna tehnika je žirijo in publikum navduševala, izmerjena daljava in umetniški vtis vsakega poleta je bili deležen ovacij. Kolega Mirče je bil

Šampioni Vogla z izvirnimi medaljami - bohinjskimi kravjimi zvonci

deležen izjemnih. Tako je, če se racman prelevi v orla. Le računati je treba, da je vsak meter skoka čez 25 centimetrov visok »kucl« štel za deset metrov.

Race pa od nikoder

Tehnologija, ki naj bi bila piscem Race v pomoč, je polnoma zatajila. Že doma sem razmišljala, kako se bom spopadla z Raco, da bi vsaj približno dostojno nadomestila Sončica in Igorja. Na pomoč smo poklicali strokovnjake iz doline, poslušali nič koliko nasvetov, kako priklopiti te preklete »drate«, da bi stvar delovala. Pa nič. Rokodelske novice so že izhajale, pa bodo spet, sem se potolažila. Edina rešitev je bila, da Raca urednikuje v hotelski recepciji, kjer sta bila na voljo vsaj pristar računalnik in tiskalnik. Tako stara, da sta zbezljala vsakič, ko je bilo napisanega več kot deset vrstic. O fotkah pa samo Marija, pomagaj! Končalo in začelo se je rokodelsko, tako kot nikoli v dosedanji zgodbolini

na, Verbič Meta, Japelj Venčeslav, Močnik Blaž, Šprogar Urška, Kos Lidija, Jerman Jože, Šoštarič Uroš, Groznik Darja, Koren Darko, Lah Duška in Albreht Matjaž.

Program dela Društva SCIJ Slovenija za leto 2010 je predstavljal predsednik društva Vlado Krejač. Povzetek predstavitev: vse dosedanje aktivnosti društva ostanejo, s tem da se jih obogati z novimi idejami, novo energijo in svežino, ki naj jo za dobro izvedbo in pestrežo ponudbo programov prispevajo vsi člani novoizvoljenega izvršnega odbora društva. Največji iziv za delo društva pa bo priprava na svetovno prvenstvo 2014 v Sloveniji.

»Papica in pupica«

Podobno smučarskega raja na Voglu je pričaralo sonce. Praktično smo se vse dni podigli po urejenih smučiščih v vrha do doline. Pravo smučarsko uživanje je dopolnjevala bogovska opoldanska prehrana, ki so jo »zrhalili« Urška, Cap in stari maček Jerry. Imenitni slovenski gostinci: Helena iz gostilne pri Lipi iz Mute, Lovenjakovi iz Prekmurja, Hiša Kulinarike Jezeršek, Šport Hotel na Pokljuki, prijatelja Boštjan in Lenča iz Grmovaškega doma. Članstvo je za predsednika Društva SCIJ Slovenija za mandat 2010-2014 izvolilo Vlada Krejača; za predsednika nadzornega odbora Društva SCIJ Slovenija Rada Božičnika in za člana Majo Grgič in Damjana Križnika.

V 12 članski izvršni odbor Društva SCIJ Slovenija za mandat 2010-2014 so izvoljeni: Jocif Alja-

LE ZA SREČNE IZBRANCE

Sen vsakega polnokrvnega novinarja (velja kajpk tudi za novinarke) je dober prispevek. Dober prispevek je lahko karkoli: vest na prvi minuti ali strani, reportaža, ki jemlje sapo, komentar, zaradi katerega predsednik vlade tri dni ne more spati. Ampak prispevok je seveda več vrst in nekateri niso nujno vezani na naš poklic.

Za vsak prispevek pa velja, da je dobro, če odmeva in da je, čeprav ne vselej, tudi bolj ali manj ustrezno nagrajen. Potem tak odmev dobi značaj nagrade. Novinarji smo za izjemne prispevke lahko nagrajeni z različnimi nagradami, recimo nagradami Bratovščine resnice, ki jih podeljuje Društvo novinarjev Slovenije. Kdor jo dobi, je lahko ponosen, nemara mu kaj pade tudi v žep. Meni je nekajkrat.

A srečnim izbrancem so na voljo še ene prestižne nagrade, do katerih pa je vsaj tako težko priti kot do nagrad Bratovščine resnice. Potrebno je namreč izpolniti vsaj dva pogoja: biti moraš novinar-smučar (kar je včasih težje kot biti novinar-komentator ali novinar-urednik) in na našem vsakoletnem druženju ga-ga na snegu je treba narediti nekaj, kar izstopa od povprečja, odmeva, je zanimivo, koristno ali celo nevarno.

Zdaj kajpk veste, da govorim o Rumeni majici. Temu izjemno prestižnemu priznanju, ki od ponosa širi prsa (morebiti tudi kaj drugega) dobitniku, pri drugih pa lahko vzbuja tudi kanček zavisti.

Na lanskem srečanju na Voglu se je prvi ozajšljal z rumeno majico naš prijatelj iz Cerknega, ki mu rečemo Frence, uradno pa je Franci Ferjančič. Dobil jo je za humanitarna dejanja (ne samo eno!), s katerimi je v času in trenutkih najhujših stisk, ko se je zdelo, da je že vse izgubljeno, gasil žejo kolegom in kolegicam, opojne substance pa je dajal iz nam vsem drugače skritih in nedosegljivih zalog.

Naslednji, ki si je čez ne povsem viklo telo (kar je bilo, namreč zaobljen životek, ne tako daveno znamenje gospostva, ki so ga zmogli le petičneži) oblekel rumeno majico, je bil naš prijatelj Mirče. Spomin na njegove

»Rumeni« Bine – s ponosom.

baklave in druge dobrote in na njegovo dobro voljo še vedno živi v spominu vseh, ki smo mu za vse to hvaležni.

In potem nas je s svojim šarmom in drugimi kvalitetami osvojila Duca, ki jo prav tako ni mogoče izbrisati (vulgo:zraditi) iz našega skupnega in posameznih spominov.

Nakar je bila vrsta na Danielu, ki si je rumeno tkanino zasluzil brez sence dvoma za različne dosežke, od katerih ima vsak svojo vrednost. Špela in Miča sta nas razveseljevali s svojo neugnano energijo, ki je spoštovanja vredna in ogreje, v tem primeru kajpk predvsem bitja, kakršno je pisun teh vrstic. Moški seveda.

Ampak veliki finale Rumenih majic je bil vsekakor Bine, ki mu ni para ne blizu in ne daleč. Imam velik privilegij, da sem lahko njen prijatelj. O njem bi bilo treba pisati eseje, novele in romane, nemara tudi kaj skladati (ampak zares fortissimo iz znanih razlogov) in še ne bi bilo dovolj za slavo tega pokončnega moža, ki je letel z orli in pil s predsedniki in bil v ponos prijateljem in nacji.

Tako je to bilo lani na Voglu, kako bo letos na Kaninu pa sam sveti bog (ali nemara Bog) ve. Vem samo eno (razen tega, da nič ne vem): trda bo, trda in samo najboljši bodo prvi. Ampak vsi, ki bomo zraven, bomo od tega nekaj imeli in nihče, četudi ne bo prvi in rumen, ne bo zadnji. JC

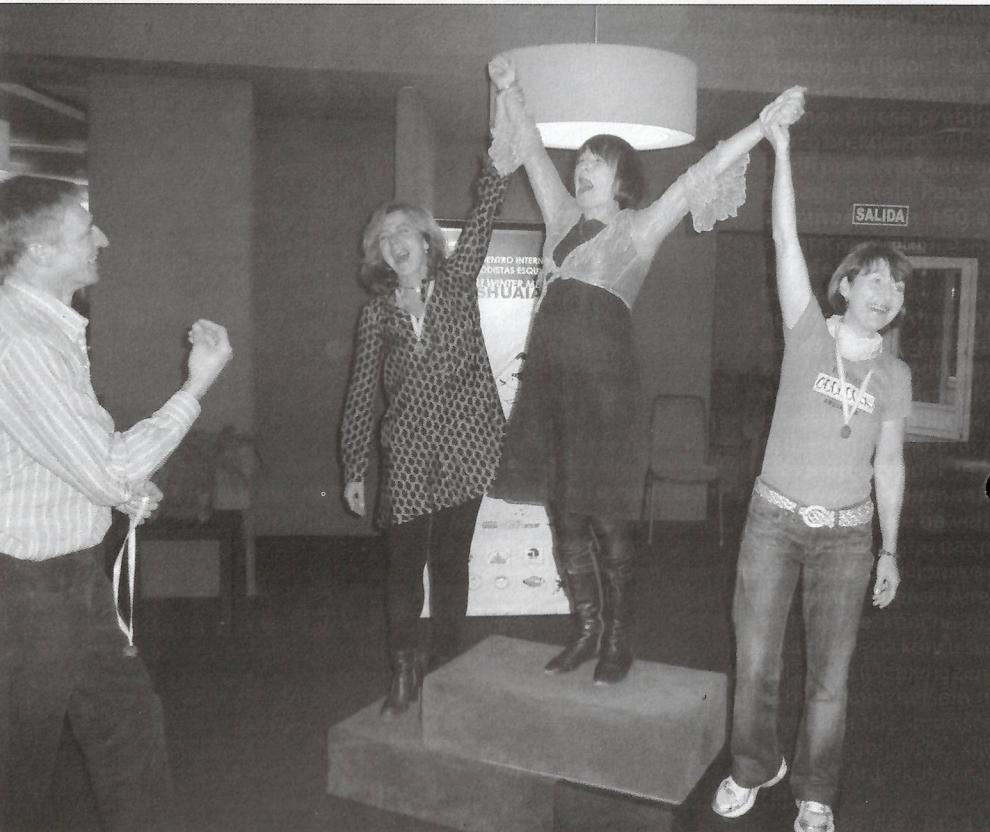
MED MORSKIMI LEVI IN KRVAVIMI BIFTEKI

S 57. zimskega svetovnega srečanja novinarjev smučarjev SCIJ v argentinski Ushuai

Ko sem se po petnajstih urah poleta iz Benetk prek Madrida skupaj s Filipom Šemrlom in Marjanom Rombom v centru Buenos Airesa prebijala skozi gručo brezdomcev, ki so se utaborili pred vrati našega zastrupljenega hotela Panamericano s prenočišči za 150 evrov, so se pričakovanja o Argentini kot deželi velikih nasprotij, izkazala za upravičena. V tednu novinarskega druženja od 25. avgusta do 4. septembra smo zgolj pokukali v drugo največjo državo Južne Amerike, ki je s površino 2,8 milijona kvadratnih metrov 140 krat večja od Slovenije. Vendar je bilo tudi to dovolj za spoznanje, da gre v teji deželi vse na veliko.

Z mogočnostjo nas je najprej osupnilo 12 milijonsko človeško mravljišče Buenos Aires, kmalu za tem brezkončna neposeljenost dežele na koncu sveta Tierra del Fuego (Ognjena zemlja). Tam je bil v najjužnejšem mestu na svetu Ushuai s smučiščem Cerro Castor, zgolj tisoč kilometrov proč od Antarktike, naš končni cilj.

Ker nas dan pred uradnim začetkom srečanja v Buenos Airesu nihče ni pričakal, smo se znašli sami. S strehe turističnega avtobusa smo v štirih urah zaobjeli mogočno kolonialno mesto od revnih sosesk s stadionom, kjer je nogometno pot začel Maradona, mimo nekdanje rezidence Evite Peron do nepreglednih poslovnih nebotičnikov, v katerih neščica bogatih kuje

Neva Blazetič se je takole veselila osvojenega brona v kombinaciji.

dobičke, medtem ko polovica Argentinev živi pod pragom revščine. Mestni kolos nikoli ne spi. Ko smo sredi najširše ulice na svetu Avenije 9. junija ugotavljali, da pivo ni poceni, je dobrovoljen natakar kot nekaj samoumevnega povedal, da dela do sedmih zjutraj. Žalostno pa je

bilo spoznanje, da sredi noči tudi otroci brezdomcev pred vratom našega hotela niso spali.

Nasega hotelja niso spali.
Organizatorji s Pablom in Cecilio na čelu so dobrodošlico za načrtovljivo krite, kar je strogo prepovedano. Inšpekcije jim ne pridejo do živega.

Kazenska kolonija brez ubežnikov

Slovesnost ob odprtju noviharskega srečanja so z zastavami držav udeleženek popestrili shuanski otroci, hkrati je bila z biskom muzeja v nekdanjem aporu že na vrsti učna ura o nastanku naselbine, ki je odjenos Airesa oddaljena 3000

Pristajanje in vzletanje z letališča v Ushuai je zaradi bližine meje s Čilom povezano z najzahtevnejšim manevrom v civilnem letalstvu. Temu ustrezna je bila tesnoba, ko se je v soboto, 28. avgusta, naš jekleni ptič ob 1500 metrov visokem ledeniškem gorovju Martiale spuščal v zaliv ob kanalu Beagle.

Novinarska druščina se je udomačila v dveh hotelih tik ob pristanišču s pogledom na močne čezoceanke. Na sprehodu po mestu s 64.000 prebivalci so zemljni razglasila 1904 leta. Leta 1907 so v Ushuai zgradili zapor, od koder pobeg v surovi divjini ni obetal preživetja. Vse do leta 1947, ko je Peronova vlada zaporniški ukinila, so obsojeni sekali les.

Namesto račk – morski levi

Med vsemi tudi za potrebe gradnje novejšje železniške proge na vzhodu kot turistična zanimivost vendar še danes vozi turisti v naravnini park Terra del Fuego. Tudi novinarji smo se pogosto v tem obdobju subantarktične zemlje pokrajinu, po kateri so živili divji konji, v rek Lajano pa se skrivajo od drugje nastopajočih živali, ki povzročajo prizadetja ljudi. V poletnem času pa je v parku cilj mnogih posetilcev, ki zadnjih deset let,

Srečanje s slovenskimi izseljenci

Smučiče Cerro Castor je na nadmorski višini tisoč metrov ponujalo na 24 progah v skupni dolžini 20 kilometrov odlično smuko v ne prehladnem vremenu. Na naše presenečenje smo ugotovili, da na njem še zdaleč nismo edini Slovenci. Že prvi dan smo naleteli na tri izseljence, uspešne poslovnežje iz Buenos Airesa. Marjan Petkovšek je tako rekoč Filipov sosed s koreninami v Hotederšici. Z družino se je prek morja podal leta 1956. Lojze Leskovec in Franc Ilc sta se slovenskim staršem rodila v Argentini. Vsi so dobro obveščeni o dogajanju v Sloveniji, tudi slovensko perfektno govorijo. Kar nekaj Slovencev je prišlo z italijansko in hrvaško smučarsko ekipo, ki sta bili na pripravah. Z veseljem so se udeležili našega nacionalnega večera, na katerem je bil z irskim viskiem še najbolj oblegan podpredsednik SCIJ International Patrick. Tudi naš sir, pršut in borovničke so šli v promet.

Če pogledamo pod črto, so organizatorji **kljub** neizkušenosti kar dobro **opravili** svoje delo. Filip je sicer **občasno** prispeval kakšno upravičeno kritiko, vendar se je vse **zgladilo**. Kot vodja ekipe je **dobro** opravil svoje delo in le **njegovi** izkušenosti gre zahvala, **da** se nam na poti nič ni zataknilo.

NEVA BI AZETIČ

RACA - KAHIN 1011
Ushuaia (Argentina) 2015
velestalorn - supervisor
(Hn) 48,37, 3 Verd
41,23, 2 Dem
(Sto) 46,65
Erl

Ushuaia | Argentina 2010 (cont'd)
veleslavalm — superveremete, Jan Šimek, velenko
(Hrv) 48,37; 3. Demantová, Jana, Šimek, velenko
41,23 2. Verduron, Elanice — superveremete
(Slo) 46,63; (Hrv) 45,01; 58,3; 53,0; 53,0; 53,0; 53,0;
Štrbač (Sv) 41,58; 3. Sarlin (Hrv) 44,6; 53,0; 53,0; 53,0;
Nuslén (Sv) 41,66; 3. Sarlin (Hrv) 44,6; 53,0; 53,0;
Šemrl (oba Slo) tekni — superveterník, Ján Šimek
(I) 37,76; 6. Sarlin (Hrv) 44,6; 53,0; 53,0; 53,0;
(Rom) 41,11; 3. Šandor, Ján — superveterník, Ján Šimek
teki — superveterník, Ján Šimek
(Est) 23,19; 10,3; Fabrežas, Ján — superveterník, Ján Šimek
3. Villup (Česká) 20,49; 10,3; 1. Verner, Ján — superveterník, Ján Šimek
dova (Česká) 15,38; 23,19; 1. Verner, Ján — superveterník, Ján Šimek
1. Odleberg (Sv) 22,36; 6,9; 3. Sarlin 25,43; 6,9; 1. Fabrežas, Ján — superveterník, Ján Šimek
9. Šemrl 21,38; 6,9; 1. Kral, Ján — superveterník, Ján Šimek
Fischer 21,38; 6,9; 1. Kral, Ján — superveterník, Ján Šimek
kombinované — 1. Kral, Ján — superveterník, Ján Šimek
naryvereterník — 1. Kral, Ján — superveterník, Ján Šimek
Gibert, 3. Ničolíni (Ang) — članí; 1. Fischer, 3. Kral, Ján — superveterník, Ján Šimek
Kubka (Česká); 6. Román, Ján — članí; 1. Fischer, 3. Contessa, Ján — superveterník, Ján Šimek

Nqši

PETROL

FEI
OVENIA

MED MORSKIMI LEVI IN KRVAVIMI BIFTEKI

S 57. zimskega svetovnega srečanja novinarjev smučarjev SCIJ v argentinski Ushuai

Ko sem se po petnajstih urah poleta iz Benetk prek Madrida skupaj s Filipom Šemrlom in Marjanom Rombom v centru Buenos Airesa prebijala skozi gručo brezdomcev, ki so se utaborili pred vrti našega zastrupenega hotela Panamericano s prenočišči za 150 evrov, so se pričakovanja o Argentini kot deželi velikih nasprotij, izkazala za upravičena. Vtednu novinarskega druženja od 25. avgusta do 4. septembra smo zgolj pokukali v drugo največjo državo Južne Amerike, ki je s površino 2,8 milijona kvadratnih metrov 140 krat večja od Slovenije. Vendar je bilo to dovolj za spoznanje, da gre tež deželi vse na veliko.

Z mogočnostjo nas je najprej osupnilo 12 milijonsko človeško mravljišče Buenos Aires, kmalu pa tem brezkončna neposeljenost dežele na koncu sveta Tierra del Fuego (Ognjena zemlja). Tam je bil v najjužnejšem mestu na svetu Ushuai s smučiščem Cerro Castor, zgolj tisoč kilometrov proč od Antarktike, naš končni cilj.

Ker nas dan pred uradnim začetkom srečanja v Buenos Airesu nihče ni pričakal, smo se znašli sami. S strehe turističnega avtobusa smo v štirih urah zaobjeli mogočno kolonialno mesto od revnih sosesk s stacionom, kjer je nogometno pot začel Maradona, mimo nekdanje rezidence Evete Peron do nepreglednih poslovnih nebotičnikov, v katerih peščica bogatih kuje

Neva Blazetič se je takole veselila osvojenega brona v kombinaciji.

dobičke, medtem ko polovica Argentinov živi pod pragom revščine. Mestni kolos nikoli ne spi. Ko smo sredi najširše ulice na svetu Avenije 9. junija ugotavljali, da pivo ni poceni, je dobrovoljen natakar kot nekaj samoumevnega povedal, da dela do sedmih zjutraj. Žalostno pa je

bilo spoznanje, da sredi noči tudi otroci brezdomcev pred vrti našega hotela niso spali.

Organizatorji s Pablom in Celicijo na čelu so dobrodošlico za udeležence srečanja pripravili, kje drugje, kot v enem od mnogih klubov v Buenos Airesu, v katerih brez predava domačini plešejo tango. Za Argentince je tango veliko več kot le ples. Je način življenja, je prikovedo deželi in ljudem. Argentina živi v tango razpoloženju. Naš poskus učenja plesa, ki je v svoji srži imпровizacija, pa ni bil uspešen.

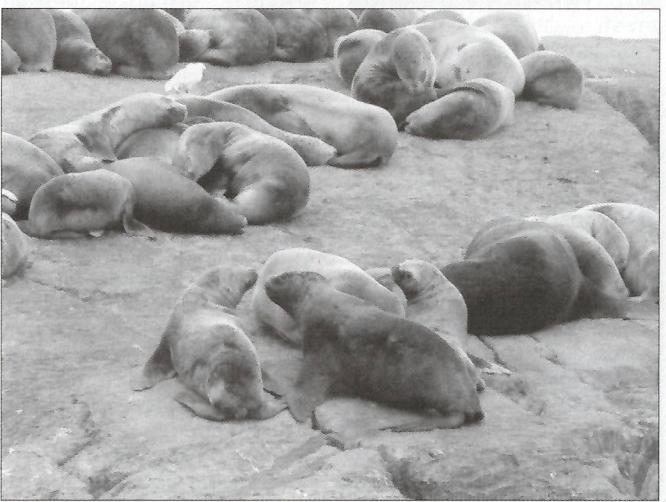
Pristajanje in vzletanje z letališča v Ushuai je zaradi bližine meje s Čilom povezano z najzahtevnejšim manevrom v civilnem letalstvu. Temu ustrezna je bila tesnoba, ko se je v soboto, 28. avgusta, naš jekleni ptič ob 1500 metrov visokem ledeniškem gorovju Martiale spuščal v zaliv ob kanalu Beagle.

Novinarska družina se je udomačila v dveh hotelih tik ob pristanišču s pogledom na mogočne čezoceanke. Na sprehodu po mestu s 64.000 prebivalci so

nam domačini zaupali, da japonski ladij ne marajo. Sumijo, da na črno lovijo kite, kar je strogo prepovedano. Inspekcije jim ne pridejo do živega.

Kazenska kolonija brez ubežnikov

Slovesnost ob odprtju novinarskega srečanja so zastavili državni udleženki popestrili ushuanski otroci, hkrati pa bila z obiskom muzeja v nekdanjem zaporu že na vrsti učna ura o nastanku naselbine, ki je od Buenos Airesa oddaljena 3000 kilometrov. Prvi beli priseljenc anglikanski pastor Tomas Bridges je skupaj z družino misijon in naselje osnoval 1871 leta. V jeziku staroselskega ljudstva Yama ga je poimenoval Ushuaia, kar pomeni zaliv – ush, ki gleda na zahod – wuaia. Argentina je svojo suverenost na Ognjeni zemlji razglasila 1884 leta. Leta 1907 so v Ushuai zgradili zapor, od koder pobeg v surovo divjino ni obeta preživetja. Vse do leta 1947, ko je Peronova vlada zapor ukinila, so obsojeni sekali les.

Namesto račk – morski levi

Ushuaia (Argentina) 2010- rezultati

veleslalom – superveterane: 1. Janku (Slovaška) 46,15, 2. Malnar (Hrv) 48,37, 3. Demangeat (Fra) 54,44; **veterane:** 1. Kjöller (Šve) 41,23, 2. Verduron (Fra) 43,21, 3. Fabregas (Špa) 43,58; **5. Blazetič (Slo)** 46,63; **članice:** 1. Gilbert (Špa) 44,29, 2. Serdoz (I) 44,44, 3. Štrbac (Hrv) 45,01; **superveterani:** 1. Odelberg (Šve) 39,23, 2. P. Nusslé (Švi) 41,58, 3. Scheck (Niz) 43,44, **10. Rombo** 47,71, **16. Šemrl (oba Slo)** 53,29; **veterani:** Aquiso (Švi) 37,22, 2. M. Sensini (I) 37,76, 3. Sarlin (Fin) 40,24; **člani:** 1. Fischer (Švi) 40,13, 2. Ovidiu (Rom) 41,11, 3. Sastre (Špa) 41,62;

tekni – superveterane: 1. Janku 21:59,77, 2. Demangeat 23:19,14, 3. Villup (Est) 23:19, 97; **veterane:** 1. Kjöller 18:13,82, **2. Blazetič** 19:17,34, 3. Fabregas 21:17,54; **članice:** 1. Serdoz 20:25,29, 2. Boudova (Česka) 20:49,19, 3. Sederias (Rom) 22:45,46; **superveterani:** 1. Odelberg 15:38,23, 2. Angleys (Fra) 17:19,68, **3. Rombo** 17:43,82, **9. Šemrl** 22:36,82; **veterani:** 1. Aquiso 19:25,26, 2. Contessa (I) 19:57,69, 3. Sarlin 25:45,00; **člani:** 1. Söderlund (Šve) 18:00,11, 2. Fischer 21:38,00, 3. Blomgren (Šve) 21:51,28;

kombinacija – superveterane: 1. Janku, 2. Demangeat, 3. Malnar; **veterane:** 1. Kjöller, 2. Fabregas, **3. Blazetič**; **članice:** Serdoz, 2. Gilbert, 3. Nicolini (Arg); **superveterani:** 1. Odelberg, 2. P. Nusslé, 3. Kubka (Česka), **6. Rombo**, **12. Šemrl**; **veterani:** 1. Aquiso, 2. Sarlin, 3. Contessa; **člani:** 1. Fischer, 2. Söderlund, 3. Blomgren.

Med drugim tudi za potrebe gradnje najjužnejše železniške proge na svetu. Kot turistična zanimivost vlak še danes vozi turiste v narodni park Terra del Fuego. Tudi novinarji smo se popeljali z njim skozi subantarktično zasneženo pokrajino, po kateri galopirajo divji konji, v reki Lapataia pa se skrivajo od drugje naseljeni bobri, ki povzročajo precejšnjo škodo. V poletnem času je narodni park cilj mnogih popotnikov, ki zadnjih deset let, po devalvaciji pesosa, množično prihajajo z letali, ladjami in po nacionalni panameriški cesti, ki se vije vse do 17.850 kilometrov oddaljene Aljaske. Z navalom turistov so se odpirala delovna mesta z nadpovprečnimi plačami, razvijali so industrijo elektronskih aparativ, z gradnjo stanovanj pa niso sledili povečana števila prebivalcev. Zato so okoli Ushuae zrasla neurejena naselja, ki turističnemu mestu niso v ponos.

Srečanje s slovenskimi izseljeniki

Smučišče Cerro Castor je na nadmorski višini tisoč metrov ponujalo na 24 progah v skupni dolžini 20 kilometrov odlično smuko v ne prehladnem vremenu. Na naše presenečenje smo ugotovili, da na njem še zdaleč nismo edini Slovenci. Že prvi dan smo naleteli na tri izseljence, uspešne poslovneže iz Buenos Airesa. Marjan Petkovšek je tako rekoč Filipov sosed s koreninami v Hotederšici. Z družino se je prek morja podal leta 1956. Ložje Leskovec in Franc Ilc sta se slovenskim staršem rodila v Argentini. Vsi so dobro obveščeni o dogajanju v Sloveniji, tudi slovensko perfektno govorijo. Kar nekaj Slovencev je prišlo z italijansko in hrvaško smučarsko ekipo, ki sta bili na pripravah. Z veseljem so se udeležili našega nacionalnega večera, na katerem je bil z irskim viskijem še najbolj oblegan podpredsednik SCIJ International Patrick. Tudi naš sir, pršut in borovničke so šli v promet.

Če pogledamo pod črto, so organizatorji kljub neizkušenosti kar dobro opravili svoje delo. Filip je sicer občasno prispeval kakšno upravičeno kritiko, vendar se je vse z gladilo. Kot vodja ekipe je dobro opravil svoje delo in le njegovu izkušenosti gre zahvala, da se nam na poti ni zataknilo.

NEVA BLAZETIČ

Naši Argentinci – Filip, Neva in Marjan so več kot častno zastopali slovenski skizi.

PETROL

I FEEL
SLOVENIA

gorenje

Telekom
Slovenije

Skupina **hse**
PREMOGOVNIK
VELENJE

PREDLAGAMO UVOZ CELCA IN ŽIČNIČARJEV

58. Mednarodno srečanje novinarjev smučarjev SCIJ je bilo v Banffu, v Kanadi

Slovenski novinarji smučarji smo v Kanadi spisali novo uspešno poglavje na svetovnih prvenstvih. Kolajne, ki so se kovale od lanskega državnega prvenstva na Voglu, so bile sicer pika na i uspešnemu mednarodnemu srečanju v objemu čudovite divje narave v Skalnatem gorovju, tam daleč na zahodu. Banff je sedmi sili na široko odprl vrata in v tednu dni povzročil dovolj skomin, da bo marsikdo sanjal o celcu in strminah, ki so nas tako navduševale.

Čeprav se je slovenska smučarska enačterica na kup zbrala pravzaprav šele v Amsterdamu, ni bilo časa za odkrivanje botaničnih dobrov bojda najbolj liberalne evropske družbe. Športniki po duši smo se morali kaj kmalu kakor govedo zdrenjati v tisto lupino. Letalo so kajpak dodobra okupirali scijevski obrazki, ki so bili posejani med hordami turistov, poslovnežev in ostalimi, ko so z začudenjem strmeli v pisano mednarodno družino, ki se je rokovala in (pozdravno) poljubljala, kakor bi minilo leto od zadnjega slovesa (Pa ni! Zadnje srečanje je bilo poleti v Argentiniji). Za nas s stare celine je imel namreč dan 32 ur, zato se nam ni mudilo po spanec v tako ali tako neudobne

sedeže. Po slabih devetih urah vožnje tam nad oblaki, smo sredi prerije končno pobožali severnoameriška tla v Calgaryju.

Carinikom zadišalo prekajeno

Nekaj poprej pridobljenih informacij o kanadski carini nam je na trdih tleh kri skoraj zmrznila. Težko se je bilo kar tako posloviti od domačih dobrov, zato smo jih v kovček pričakovanu zmetali več, kot bi sicer smeli. Zakoni province Alberta spominjajo na srečo že davno minule čase ameriške prohibicije. Dve butelki na glavo? Liter žganega? No, saj ne da bi bilo Kanadčanom kaj posebej mar za naše zdravje in formo, kje pa. Le svoj delež zaradi naše konzumacije, ki jo menda pretirano pospešuje naš poklic, bi radi pospravili v žep. Tako morate v Alberti ves alkohol, ki ga nameavate spustiti po grolu na javnih mestih ali zborovanjih, kupiti v tej provinci. Resnici na ljubo, če se nam ne bi predstavila takšno gostoljubnostjo in izjemno naravo, se drugič tja verjetno ne bi vračali. Medtem so bile polne steklenice, kot kaže, še najmanjši problem. Carinikom so očitno še najbolj zadišale posušene mesne dobre, saj so jih nekaj zaplenili, da je bila slovenska miza na nacionalnem

Slovenska druština pred uradno otvoritvijo 58. mednarodnega srečanja novinarjev smučarjev.

večeru nekoliko skromnejša, kot bi bila sicer.

Začetno nervozo smo po uri vožnje hitro splaknili in se po transkanadski avtocesti – pri nas bi odpustili vlado, streljali cestarje in na Kanalu A do smrti gledali

Zgodovina Banffa in najstarejšega ter največjega kanadskega nacionalnega parka je povezana z gradnjo železnice, saj so že prvi gradbeniki odkrili tople naravne vrelce in s tem izjemni turistični potencial. Za Banff se poznavalci radi pošalijo, da njegovo ime pomeni »Be Aware – Nothing For Free« (v prostem prevodu: Pozor, nič ni zastonj). Po uredbi mesto nikoli ne sme preseči 10 tisoč prebivalcev, zato lahko za stalno prebivališče zaprosijo zgolj tisti, ki v drugem najvišje ležečem kanadskem mestu najdejo stalno zaposlitev. Nacionalni park Banff se razteza na skoraj 6700 kvadratnih kilometrih in je eden najbolj obiskanih parkov na svetu. Na leto ga obišče približno pet milijonov turistov, od tega je tri milijone smučarjev.

sliko v živo, če bi ceste plužili, tako kot jih tam ob stiku s Skalnatim gorovjem – pripeljali v Banff. Mnogi od nas nismo mogli verjeti očem, ko smo na obrobu mesta ugledali nekaj, čemur bi se še beseda grad zdela pomanjševal-

Lake Louise - Ena najbolj znanih kanadskih smučarskih središč je služilo kot ogrevanje pred torkovo veleslalomsko tekmo.

nica. Fairmont Springs Hotel je nekdaj najvišja zgradba v celotni državi. Star je več kakor stoletje, nazadnje pa je svojo veličino in dokončno obliko dobil leta 1926. Kamnit orjak ima namreč 770 več ali manj zavidljivo luksuznih sob, 70 različnih konferenčnih dvoran, na desetine butičnih trgovin, več restavracij in barov. Toda na koncu koncev je najboljši hotel, v katerem se lahko izgubite, kar smo že prvo noč občutili na lastni koži. Vsaj tisti, ki so nas nastanili v dograjenih hotelskih krilih. Kot izrazita slabost se je nekaj minut hoda oddaljena soba izkazala v naslednjih dneh, a o tem morebiti kdaj drugič. Kakor koli, da hotel iz verige Fairmont v Banffu sploh lahko normalno funkcioniра ob polni zasedenosti (kar sploh ni redko) skrbi nič manj kakor 1100 zaposlenih in zunanjih sodelavcev. Toda razkošje se kajpak plača, čeprav bi v času našega kaninskega druženja v omenjenem hotelu prespal za morebiti nekoč celo sprejemljivih 222 evrov. Seveda pa začetna cena v Kanadi nikoli ni tudi končna, zato bi veljalo k omenjeni ceni prišteti še vsaj tretjino prenočitve. Na koncu koncev nam še največ pove edina merodajna mednarodna valuta – pinta točenega piva. V hotelu smo odšteli deset kanadskih dolarjev in pol, medtem ko boste hmeljev napitek v mestu vase pospravili »že« za pet dolarjev.

Od ravnodušja do vzhičenja

Po dobrodošlici, ki nas je pustila ravnodušne, smo po slaburi prostovoljnega pohajkovanja po

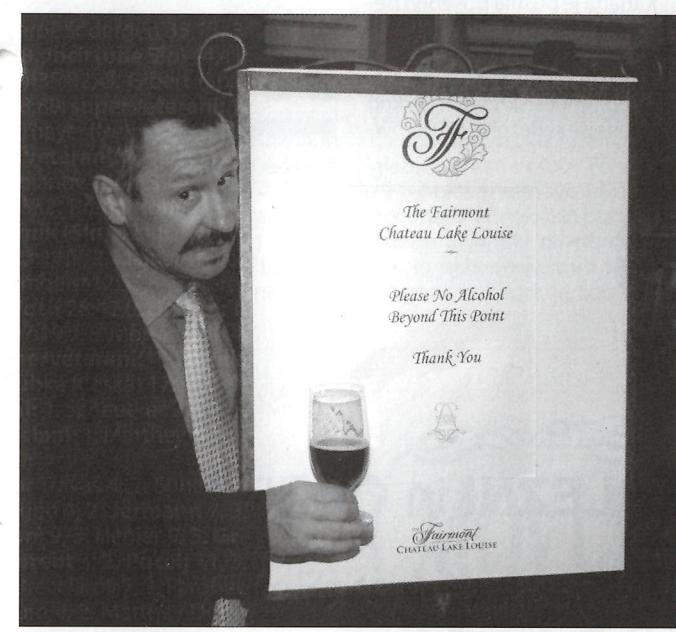
labyrintru, vendar našli težko pričakovano posteljo. Tam po polnoči smo legli k zasljenemu počitku in ugasnili kakor utrinek. Ter se nato prebudili ... Po dobrih dveh urah, kjer telo je bilo naravnano še na evropski čas. Štetje ovac in ostale užitne živine ter divjadi ni pomagalo, zato smo zgodnjiji urki navkljub planili kvišku in pohitelji k zajtrku, kjer je že veselo kramljala vsaj polovica scijevske družine. Vsi očitno z isto težavo.

Toda časovna razlika ni bila edina mora tistega dopoldneva. Vsak udeleženec 58. mednarodnega srečanja novinarjev je namreč moral prirediteljem (vsaj dvakrat) poslati poleg osebnih podatkov še gostoto hrbitne poraščenosti, debelino zrna doma popite kave, števila brbončic in dolžino ... smučil! Prvi dan je bil namenjen številnim organiziranim izletom, ki pa so jih mnogi zamudili. Večina udeležencev je namreč v dobrini veri po kakovostenem materialu smučarsko opremo zaradi znosnejšega potovanja pustila doma. Zato so novinarji preplavili mestne izposojevalnice, in čeprav so prireditelji zagotavljali, da bo vsakega pričakal pripravljen par »dilco« vrhunske kakovosti, so jo najboljšemu vremenu navkljub smo v navdušenju stopili na severnoameriški sneg, ki ponavadi zaradi svoje značilnosti (bolj je bel in ponavadi ga je več) povzroča takšne preglavice našim reprezentantom. Prvi zavoji po perfektno zglajeni progi, drugi po zvoženem celcu, tretji med

Fairmont Springs Hotel - Kamnit orjak, ki je bil naš dom.

slednjem trenutku odkril svoj šarm. V našem primeru je bilo to ponedeljkovo smučanje v znamenem zimskem središču v Lake Louiseu, ki redno gosti tekme ženskega in moškega svetovnega pokala v alpskem smučanju. Ne najboljšemu vremenu navkljub smo v navdušenju stopili na severnoameriški sneg, ki ponavadi zaradi svoje značilnosti (bolj je bel in ponavadi ga je več) povzroča takšne preglavice našim reprezentantom. Prvi zavoji po perfektno zglajeni progi, drugi po zvoženem celcu, tretji med smrekami. Lake Louise je najbolj obiskano središče izmed treh v nacionalnem parku Banff. Snežna odeja sicer od zgodnjega novembra do poznega maja nikoli ni pretanka za vsaj nekaj smučarje, večino časa pa je snega toliko, da redni obiskovalci lahko zbolijo za permanentnim nasmeškom. Možnosti za izživljjanje na prostrah belinah je neskončno, zato je v trenutkih navdušenja težko ocenjevati lastne sposobnosti v strminah, ki vam na koncu nevarno izsesajo sleherni atom moči.

V provinci Alberta se z rujno kapljico ne gre šaliti.

Banff (Kanada) 2011 - rezultati

veleslalom – superveteranek: 1. Lanctot (Kan) 34,43, 2. Malnar Travaš (Hrv) 38,52, 3. Jouault (Fra) 39,9. **5. Podbevšek Adamič (Slo)** 42,23; **veteranek:** 1. Hoglund 33,82, 2. Frerot Södergen 35,13, 3. Kjöller (vse Šve) 35,16, **4. Jermann** 35,95, **18. Jocif (oba Slo)** 44,41; **članice:** 1. Motta 33,52, 2. Fontana (oba I) 35,82, 3. Gilbert (Špa) 36,42, **4. Lesjak** 36,68, **9. Grgić (oba Slo)** 38,89; **superveterani:** 1. **Albreht** 31,44, **2. Pucelj (oba Slo)** 32,11, 3. Thayer (Nem) 32,85, **12. Guzej** 35,65, **26. Šoštarč (oba Slo)** 40,88; **veterani:** 1. Brecciaroli (I) 31,29, 2. Scheuerer (Nem) 31,45, 3. Stojanov (Bol) 32,44, **15. Batistuta (Slo)** 40,37; **članii:** 1. Blum 30,25, 2. Bregar (oba Nem) 31,27, 3. Matthey Doret (Švi) 32,19, **4. Močnik (Slo)** 32,48; **teki – superveteranek:** 1. Suhadolc (I) 23:11,9, 2. Malnar Travaš 30,45,0, 3. Jouault 31:14,6, **veteranek:** 1. Blomquist 12:55,8, 2. Frerot Södergen 18:00, **3. Jermann** 18,57,4, **10. Jocif** 28:42,0; **članice:** 1. Weinberger (Nem) 16:34,9, 2. Henjer (Šve) 17:19,7, 3. Motta 19:20,4, **5. Grgić** 20:03,0, **15. Lesjak** 29:43,7; **superveterani:** 1. Matula (Slovaška) 15:11,7, **2. Albreht** 15:51,9, 3. Kubka (Česka) 17:37,0, **9. Pucelj** 19:51,12, **12. Guzej** 21:11,2; **veterani:** 1. Scheuerer 21:44,6, **2. Batistuta** 23:42,8, 3. Sarlin (Fin) 25:06,6; **članii:** 1. Matthey Doret 23:38,9, **2. Močnik** 23:44,3, 3. Blum 24:04,9; **kombinacija – superveteranke:** Malnar Travaš 4, 2. Suhadolc 5, 3. Jouault 6; **veteranek:** 1. Frerot Södergen 4, **2. Jermann** 7,3. Kjöller 9; **članice:** 1. Motta 4, 2. Woyte (Nem) 9, 3. Henjer 9, **5. Grgić** 14, **9. Lesjak** 19; **superveterani:** **1. Albreht** 3, **2. Pucelj** 11, 3. Rytovaara 11; **veterani:** 1. Scheuerer 3, 2. Brecciaroli 7, 3. Parobek (Slovaška) 10, **8. Batistuta** 17; **članii:** 1. Blum 4, 2. Matthey Doret 4, 3. Bregar 6, **4. Močnik** 6.

RACA - KANIN 2011

Odlična bera medalj

O tekmi, ki je sledila v torek, ne bi izgubljali besed. Do zdaj ste bržkone že izvedeli, da je bila bera kolajn tudi to pot več kot uspešna in da šampioni ostajajo šampioni, nekateri pa s(m)o – četrti (zaradi položne proge tehnična podkovanost ni prišla do izraza). Veleslalom je gostil Norquay, kjer so med olimpijskimi igrami v Calgaryju leta 1988 priredili smučanje po grbinah. Smučišče kakor večni čuvaj bdi nad Banffom in ne bi bilo prav nič posebnega, če ne bi imelo urejenega razgibanega smučarsko-adrenalinskega parka. Zato se ga drži sloves dnevnega smučišča.

Najboljše pa je bilo vendarle še pred nami. Sreda je prinesla za vsakega smučarja enega najbolj popolnih dni. Bližnji Sunshine Village se nam je predstavil s svoji popolnosti. Če smo imeli v Lake Louiseu težave pri iskanju presežnikov, se na skoraj 3000 metrih sredi izjemne verige Skalnatega gorovja nismo več trudili. To je bila smučarska nirvana, smučarski presežek, ki nas je naredil vidno vzhičene, da smo si vzkljikali kakor otroci - pri vse močnejšem vetru in več kakor 20 stopinjah Celzija pod ničlo! Sunshine Village se je šele pred časom razširil in posodobil naprave, zato počasi, a vztrajno prevzema že zelo »svete trojice«. Dan je bil veliko prekrat, da bi lahko vsaj dvakrat podoživeli tiste najboljše dele smučišča in se spet pozabavali v celcu in med smrečicami. Prieditelji se tistega dne, kakor vsak dan pravzaprav, niso ozirali na prijetno utrujenost in nekoliko razbolele mišice. Čas je bil namreč za večerno kavbojsko zabavo, znameniti Calgary Stampede. Kakor nam je pojasnil znani slovenski fotograf Marko Modic,

Calgary Stampede - Posebej mirno druženje ob športni prehrani in z vitaminskimi napitki pred tekaško tekmo.

ki smo ga pohodili v Banffu, kjer je pripravil odmevno razstavo, je stampedo ena najbolj norih zabav v tem prostoru. Našemljeni z belimi kavbojskimi klobukami, rutičami in usnjennimi toki, kamor smo za spremembo spravili pivo, smo se ne misleč na jutranjo tekmo v smučarskih tekih dodata razživel. Še pred tem pa uživali volje še enkrat obremenili mišice v Sunshine Villageu, nato pa se udeležili zaključne slovesnosti v prav tako impresivnem hotelu Fairmont Chateau Lake Louise, ki glede razkošja in veličini za našim veličastnim brlogom ne zaostaja niti za ped.

Kanada je pustila poseben pečat. Smuka je povsod izjema, zato smučiščem ni bilo težko pogledati skozi prste zaradi dejstva, da ima, denimo, Smučarski center Cerkno sodobnejše sedežnice od prvor-

stnih prizorišč svetovnega pokala. Obenem so svojo vlogo odigrali nadpriazni žičničarji, ki vas skoraj niso spustili na sedež brezvljudnega kramljanja. Za nameček so nas gostitelji razvajali s prvo vrstno kulinariko, zato smo se odločili, da jim napake, ki so sicer brez dvoma vplivale na tekmovalni razplet, vsekakor oprostimo. Le časa je bilo premalo, da bi se lahko še po svoje sprehodili in razgledali vsaj po kanadsko-petičnem Banffu. Morda pa so se bali, da bi jim prebudili grizlje.

BLAŽ

www.zdravje-as.si

KER NIKOLI NE VEŠ.

Novo zdravstveno zavarovanje za TEŽKE BOLEZNI in OPERACIJE

Novo zavarovanje za **TEŽKE BOLEZNI in OPERACIJE** je prvo zdravstveno zavarovanje v Sloveniji, ki vam zagotavlja takojšnje denarno izplačilo ob nastanku težke bolezni, po opravljeni operaciji v bolnišnici ali v primeru smrti.

AdriaticSlovenica

Zavarovalna družba d.d. • Članica Skupine KD Group

RACA - KANIN 2011

Zmagovalci v petanki

Zmagovalke v petanki

KOROŠKA V ZNAKU P-JEV

Petanca, potep, potem preklete padavine

Za Urško Šprogar res ne veš ali je Štajerka ali Koroška. **Gorovica** štajerske prestolnice, duša pa koroška – natančneje radejska. S tistega njenega strmega kožjega hriba že nekaj let na začetku jeseni pride povabilo na gobe in potikanje po njeni čarobni Koroški.

»Gobe so. Vse je urejeno. Nič skrbet!« je Urška oddrdala v telefon. In smo prišli. Ne sicer v jati, ampak v jatici, ki je šteila ravno prav primerkov za posteljno okupacijo gostilne Pri Lipi na Muti. Pa se je pred tozadevinou okupacija dogajalo še marsikaj.

V Breznu, na obrežju Drave smo se pomerili v »petanki«. To je nekaj med balinanjem in metanjem »balinkugle« v zrak in na daljavo, ki jo označuje balinček. »Kugle« so letele, punti padali. Zmagovalca sta bila očarljiva para Matjaž Tanko – Damjan Križnik in Urška Šprogar – Alenka Lesković. Seveda ostali pari Bojana Žokelj – Sonja Žnidarič, Meta Verbič – Vesna Blejweis, Franci Ferjančič – Rado Čaš in Niko Lapajne – Hinko Jerič niso bili nič manj

očarljivi, uspešni pa le za srebro in bron. So pa teknične pečene postri, ki so jih pripravili brezenški ribiči. V sončnem dopoldnevnu bi se uboge ribe poskusili naučiti plavati tudi v sočnejših tekočinah pa nas je radovednost odkriti zaklade Koroške gnala naprej, v Jurovski dol.

Razpotegnjena vas je stisnjena med strma pohorska hriba, tako da je komaj dovolj prostora za potok, cesto in nekaj hiš ob njej. Se pa v vas pripelješ pod baldahinom – košatem lipovem drevoredu, zapuščini bogatih lastnikov jurovdolske glazute in kamnoloma. Bolj kot sama vas

vsako gospodarsko dejavnost, so zaznamovali tudi našo vas, «je v sočni domači govorici dejal prvi med jurovdolskimi navdušenci za ohranitev »verbšne« in nas od zbirke na prostem povabil še v muzejski prostor in dvorano, v kateri se odvija vaško športno in družabno življenje. Če bi se še malo pomudili, bi »zdrženi pevski zbori Primorsk« gotovo zapeli v vaškim zborom, ki se je zbiral na vajo. Franci in Matjaž sta bila že kar »berajt«. Urška nas je na silo odgnala naprej do Ribnice na Pohorju. In zvečer v gostilno Lipa na Muti, na hojšlarija hopsisata – kaj ponuja kuhinja, kaj ponuja vinska klet ... in so se pozno v noč razpletale zgodbe, povedane z besedami na »p« v stilu »pek Peter peče preste po petdeset para...« O silnem bogastvu besed, ki se skrivajo za začetnico »p«, ne gre pisati.

Sobotno jutro. Megleno, deževno, mrzlo – odvratno ... Škornji, pelerine, dežniki, cajne vseh vrst ... klic gob je vseeno odločno zmagal. Razlezli smo se po bregovih in košenicah ob cerkvi Sv. Primoža,

ki stoji na hribu nad Muto. Gob kot listja, naše poznavanje pa tako skromno, da ni za povedat. Z Matjaževim gobovom juho ni bilo nič. Prvi zato, ker je Matjaž zbolel in odrbel v dolino, drugi zato, ker jo izdveh, treh užitnih gob preprosto ni mogoče skuhati za jatico, ki se je stiskala pod cerkvenim nastreškom. Oblaki so se začeli trgati, ampak obilo vode smo bili še vseeno deležni na popoldanskem spreduhu po Muti. Lahko bi nas zanimali tudi Hinkove solze, saj je moral pod silnim pritiskom tekmovalcev odpovedati lokostrelski turnir. Zvečer so pri sosednji mizi gobarji – odlični poznivalci gob (pravijo jim detektorji) čistili svojo bero. Toliko gob na kupu še nisem videla. Zavistno sem siknila »Kaj, mi bi pa lahko nabrali najmanj toliko močeradov.«

Po pravici povedano: prelepa pokrajina, priznani prebivalci, populna prehrana, pozivljajoče pripovedovanje poklicno-pravnih prigod... povrh pa prekletje podnebje pod Peco.

Potep popisala Pomlad Pleiweis

SKB
SOCIETE GENERALE GROUP

MOVIA

CARIGO
družba za avtobusni promet in turizem, d.d. Nova Gorica

AS

AdriaticSlovenica

RACA - KANIN 2011

V SPOMIN

Niko Lapajne

Njegov najljubši mesec je bil marec. Ne le zato, ker je 3. 3. imel rojstni dan. Letos bi bil že sedemdeset, če bi neusmiljena gospa s koso še malo potrpela. Marca se je dolga leta z veseljem udeleževal smučarskih srečanj rače bratovščine in se kot veteran nekajkrat prebil tudi na svetovno prvenstvo.

Poleg tega je marca vedno z veseljem spremljal planinske polete. Planica je bila po svoje tudi njegova. Malokdo ve, da je bil Niko Lapajne v najstninskih letih tudi nadobuden smučarski skakalec. Včasih se je pohvalil, da sta merila moči tudi z legendarnim Slavkom Avsenikom, čeprav je bil Begunjan parlet starejši. To je bila era Janeza Polde, ki je bil vzornik mnogim mladim. Niko je moral kmalu odnehati zaradi poškodbe, poleg tega pa strogi oče, sicer visok bančni uradnik, ni bil navdušen nad njegovimi konjički, češ da ga odvračajo od študija.

In ko je v začetku šestdesetih diplomiral, očeta tudi izbiro poklica ni ravno razveselil. Časnikarstvo se mu je zdelo nekam boemsко, negotovo področje.

Ampak, tu je bil brez moči. Ko jo je Niko z diplomo slavista pod pazduhu primahal na Tomšičeve, kjer sta bila tedaj tako tiskarna kot uredništvo Dela, je tam srečal tudi svojega bežigrajskega soseda

Matica Dermastio, s katerim sta bila potem dolga leta prijatelja in kolega. Burne razprave, v katere sta se znala zaplesti, so se včasih nevarno bližale prepriču, vendar je nova »runda« pomagala k spravi v olajšanje neutralnih opazovalcev.

To so bili časi, ko so bila »medmrežja« še presneto drugačna kot danes. Če si hotel kaj izvedeti, si se moral čim več družiti, spraševati in poslušati ... Uredniki so začetnikom vtepali v glavo, da je treba na dan spoznati vsaj tri nove ljudi.

Niko je to znal. V zlatih časih Tovariša, ki je imel v šestdesetih in začetku sedemdesetih prejšnjega stoletja najboljšo reportersko ekipo v deželi, je prepotoval Slovenijo po dolgem in počezin izbrskal zanimivosti, po kakršnih so bralci najraje segali. To so bila njegova najbolj plodna novinarska leta.

Pozneje je dal svoj prispevek še v marsikaterem uredništvu. Med drugim je bil tudi »pomočnica«, kot je trdil Matic, slovite Bernardne na Jani.

Na smučarska in druga novinarska srečanja je rad prihajal tudi po upokojitvji. Še jeseni smo bili skupaj na Koroškem. Obujali spomine in stresali stare šale.

Pogrešali ga bomo.

MITJA VOLČIČ

V SPOMIN

France Jeras

France Jeras je imel več ljubezni, med tistimi, ki jih je vztrajno negoval in pridno zalival, je bilo tudi smučanje, predvsem smučarski tek. Dolga desetletja je bil tvoren član sedanjega skiša, Društva novinarjev športnikov Slovenije, v katerem sta bila skupaj z njegovim Alenčico razen za zmage zadolžena še za pravniški del našega delovanja.

Bilo je tam nekje konec sedemdesetih let, ko je tudi slovenske novinarje, zaljubljene v smučanje in zbrane v takratni smučarski sekcijski Društva novinarjev Slovenije, dobesedno preplavilo navdušenje nad tekonom na smučeh. Eden prvih in najbolj zagrenih je bil prav France Jeras, posledično pa mu je moral slediti tudi Alenka. Bilo je nekega hudo mrzlega sobotnega jutra, ko so ljubljanski telesokulturni delavci pripravili množično tekaško preizkušnjo na Bokalcah. Mnogi smo se zbrali okrog Franceta, saj se skoraj edini spoznal na mazanje smuči in en, dva tri, je bil obkrožen z goro dlic, ki so čakale na mazanje. Nekaj parov je še šlo, potem so se na Francetovi dlani pokazali žulji, en poteg po mrzlem klistru mu je odrl kožo, hkrati pa mu je tudi malo načel živce. Nekaj je renčal, nas poskušal čim bolj zaposliti in naučiti, a kljub bolečinam je svoje delo dokončal brezhibno.

Še drug zabaven spomin je povezan z Jerasoma, oziroma s Šušijem in Enčko, kot sta se ljubeče klicala. Pisalo se je leto 79, ko se je na državnem srečanju v kranjskogorskem hotelu Lrix zbralo krepko prek 200 novinarjev iz cele Juge. Na dan tekaške tekme smo se ravno zbrali pri zjaztru, ko zagledamo Franceta in Alenko koračiti v hrib za hotelom. V vsaki roki ena smučka, France potegne črto

in potem hkrati spustita smučke. Katera bo drsela dlje. Pa se je prizor zabavno ponovil še nekajkrat, v kleti je France vneto čistil in preizkušal vedno nove maže, vmes še malo vtikal termometer v sneg in čez slabu uro sta zadovoljna prišla na zajtrk. To da se je do malo pred poldnevom, ko so se začele tekme, ozračje segrelo in sneg otoplil, zaradi česar je preizkušeno »najboljša« maža nase potegnila stot snega, pa je že druga zgodba.

Avse skupaj zgrovorno priča, kako zagrizen človek, zlasti tekmovalec je bil šušu. Alenka mu je preprosto moralna slediti in skičovskemu gibjanju sta vtisnila neizbrisni pečat. Vendar ni spodbujal samo Enče, da sta oba postala tudi svetovna novinarska prvaka, ampak je za smučarski tek navduševal vedno nove in nove stanovske kolege, med katerimi so se mnogi prav tako okitili s kolajnami z domaćih in svetovnih srečanj.

Po celodnevnom smučanju ga je na naših srečanjih običajno vedno čakal kakšen nadobuden bodoči šampion, če je bila bodoča, še toliko bolje, in ni čudno, da so se tudi večeri raztegnili pozno v noč. France je bil pač iskriv sogovernik, daje bil izborn gospodarski novinar, menda ni treba posebej omenjati, in snovi za klepetanje ni zlepa zmanjkal. In ko so Francetu začele iskriti oči, si že vnaprej vedel, da bo razdril kakšno krepko, ki mu bo hip za tem raztegnila usta v prešeren nasmeh. Takega Šušuja bomo ohranili v lepem spominu in upali, da se tam zgoraj veseli na snežnih poljanah, ki so se mu v zadnjih letih tako oddaljile. Da bi vedno izbral pravo mažo in možato utiral smučine na nebeških belinah ...

UROŠ

RACA - KANIN 2011

V družbi s hrvaškimi kolegi na smučiščih Civette.

FRONCI IN HINKO S HRVATI

Sekcija novinarjev smučarjev Hrvaškega novinarskega društva je, kot že vrsto let, svoje letošnje srečanje organizira v začetku januarja v kraju Alleghe na smučiščih Civetta v Dolomitih v Italiji. V okviru bilateralne izmenjave sva se ga s strani slovenskega SCIJ udeležila s kolegom Hinkom.

Iz bivše domovine nas je bilo okrog sto. Naš stari prijatelj Danijel Popovič nam je razložil sistem pridobitve smučarskih kart in vse podrobnosti glede bivanja in prehranjevanja. Srečala sva tudi nekaj drugih znanih kolegic in kolegov, tako da dolgas ni bilo. Hotelski bar je deloval neprekinjeno 24 ur in tako tudi žeje ni bilo treba trpeti.

Hrvaški kolegi imajo srečanje bistveno drugače organizirano, kot pri nas. V hotelu imajo polpenzion, čez dan smučajo in se družijo po lokalih na smučišču, zvečer pa se malo pogovorijo v hotelu in tu pa tam kaj spijejo. Kakšnih skupnih akcij, razen tekme, nimajo. Danijel in drugi hrvaški kolegi, so se v tem tednu s predstavniki lokalnih oblasti in

organizacije Superski Dolomiti dogovorili, da bodo na istem prizorišču leta 2013 organizirali svetovno srečanje SCIJ.

Kot gosta sva se udeležila tudi tekme v veleslalomu. Med dvema veteranova v svoji kategoriji sem se uvrstil med njiju, prav tako v skupni uvrstitev, kjer sem dosegel 8. mesto med 17 udeleženci.

V Civetti sta nas zastopala Franci in Hinko.

sava

Poslovna skupina Sava

se je bohotil mogočen masiv Marmolade. Tiste jeklenice, ki so vlekle v višavo kabino z ljudmi, pa mi niso bile prav nič všeč. Še višje nad vrhovi so v modrem nebuh risali črte avioni in linije so se naposled pretrgale, naredile so se ovčice in se te so počasi izginjale iz sivine v modrinu. Potem so pripeljali spet novi avioni, črte so se krizale, sonce je sijalo visoko nad Dolomiti in bilo je tako, da sem se moral odločiti: ali na tekaške smuči ali nazaj v dolino. Škoda da na celotnem področju nekoliko zanemarjajo smučarski tek. Malga Ciapela pod Marmolado je svetla izjema in morda se bom tja še vrnil. Na tekmi v lepih pogojih sem vijugal dovolj daleč od količkov, prevozel progo in v cilju bil presenečen nad navijanjem Hrvatov. Kot da bi bil na kakšni domači novinarski tekmi ... Znova sem dosegel zavidljivo zadnje mesto. Pa kaj.«

Danijelu in drugim hrvaškim novinarjem se najlepše zahvaljujeva za prijaznost in gostoljubnost, ki jim jo bomo skušali vrniti v Bovcu.

FRONCI

PRISTOQ

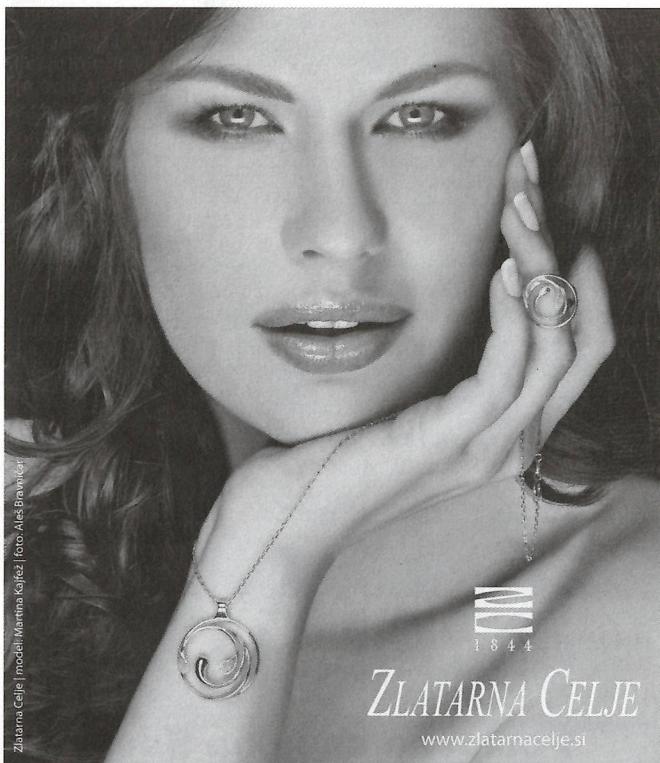
BREZ KRVI NA KRVAVCU

Dan bi bil lahko podoben vsem ostalim letošnjim januarskim dnem. Brez čudovite snežne podobe, brez račje vznemirjenosti, brez nestrnosti, ki radosti adrenalinska ožilja pisunk in pisunov, brezupno brezdelen, kakrsnih se letno kar nekaj nabere. Običajno za takšne poskrbijo naše partnerske polovice. Seveda ne vse, ker so med nami tudi zapisani/e istemu poklicu in že zaradi tega vedo, da se njihov racak/račka brez vsakodnevne akcije počuti kot čevap/pleskavica na mrzlem roštilju.

Da se to sredi januarja ni zgodilo se je vedelo kar nekaj časa. Vse od dne, ko so umne glavice Aljana, Darja in Tiča prišle do spoznanja, da brez njihovega potiska (beri porivka) druščina zlepa ali zgrda sama ne bo odkrila prelesti, ki jih lahko ponujijo snežna narava, okrepljena telesna vadba in ptičji pogled na običajno zamegljeno dolino. To same sebi rekši so jadro poprijele za delo (v njihovih rokah sem bil orodje) in sklicale dobršen del druščine, ki redno prebira tega in podobne zapise v Racu. Očarale so naravo do te mere, da je postregla s prelestim podnebjem, vse gostince, da so bolj globoko segli v mošnjički pri lajšanju račje nenehne žeje in želodčnih krčih, adrenalince, da so nam zmogli opisati doživetja, ki jih nudijo prenočevanja in druženja v eskiški vasi in seveda žičničarje, da so poskrbeli za znosne čakalne vrste pred vlačugami. In dan je bil za vse (okrog tri desetnije nas je vijugalo) kot naročen za krepitev mišičnih tkiv.

Telesna utrujenost, pravzaprav že kar množična izčrpanost pa je ob smučarskem zaključku botrovala neštetim idejam, ki so se rojevale ob analitičnih prispevkih slehernika, ki se je vključil v razprave poldanskega brezdelja in sončenju podobnega lenarjenja na eni od teras, ki jih ponujajo gostinci na Krvavcu. Med vsemi idejami je bila zagotovo najbolj izvirna tista, ki nam jo je zaupala ena izmed naših mladenk rekoč: »To je pa treba ponovit!« In od vseh odobravajoče, kimajoče in pozivajoče se je dan prevesil v noč.

DARKO

RACA - KANIN 2011

USTRAŠILI SMO SE NOVEGA SNEGA

»Izpolnil bom obljubo, ki sem vam jo dal, ko ste lani odhajali z Vogla. Bili ste čudoviti gostje, mi smo se veliko naučili,« je dejal Aleš Jenko, direktor gostinstva v Alpski vasi Vogel. »Odprli smo lepsi del Vihamnika. Pridite pogledat, kot naši gostje, kaj smo naredili, pa še na smučišču uživajte,« je dejal Aleš, ki je, po dolgem trudu, združil vse, kar je na vrhu Vogla uporabnega. Razen hotela Ski, ki bo vso zimo zaprt, saj so tajkuni, ki so ga kupili, ugotovili, da ga ne bodo mogli prodati z velikim dobičkom. No, pod njihovo streho še ni Mercator koča, zato ne, ker ima kar veliko ležišč pa samo eno kopalnico.

Da bomo njegovi gostje je dejal tudi Tomaz Šumi, direktor Žičnic Vogel, ki že presteva dni do konca enoletnega roka, ki si ga je zadalo ministrstvo za okolje, da sprejme lokacijski načrt za ta del Slovenije. Po njemu bl, vsaj tako upa Tomaz, začeli z gradnjo nove žičnice in proge na Šijo - staro premetava vsak močnejši veter - pa z jezerom za delanje umetnega snega in še čim. Kot direktor, ki je že nekaj let na Voglu, upa na boljše čase, kot gospodarstvenik pa že danes ve, da vlada obljudjenega ne bo uresničila - doslej ga ni še nikoli - tako, da bo moral Vogel čakati na boljše čase. Če bodo prišli?

Vsestranski tajnici Meti Verbič, če še kdo ne ve, je tudi predsednica Četrtrne skupnosti Ljubljana-Center ali pa to starem županja občine LJ Center, tako, kot je postala županja občine (nekdanje) Lj. Šiška naša kolegica Vesna Bleiweisova, ki je z možtvijo prišla v plemiški krog Janeza Bleiweisa plemenitega. Za prvo akcijo našega društva se je prijavilo kar 46 članov, toda? Čež noč je divjal snežni vihar prek vse Slovenije in zjutraj so prestrašeni kolegi trumoma odpovedovali udeležbo, gospa Simona iz Vogla pa je prestrašeno zrla v poln lonec dobrat in se vpraševala, kdo jih bo pojedel. Eden izmed kolegov, naj ostane skrivnost da je dolgoletni televizijski maček, ki bi moral peljati še tajnico Meto in mene, je dejal, da mora skidati dvesto metrov poti, če hoče priti do avta in da zato ne more na smučanje. No, da je bila lopata težja od snega, ni povedal.

Nekaj pa se jih ni ustrašilo, med njimi tudi člana Večerove ljubljanske ekipe.

Uroš Esih, kako je bilo?

»Idilična, s soncem pospremljena smuka na sicer nepopolnem smučišču. Novozapadlega dobrega četr metra snega je vogelskim žičničarjem vzelo pogum, da se lotijo teptanja Zadnjega Vogla. Uradni razlog: nevarnost snežnih plazov. K takšni odločitvi je verjetno pripomoglo tudi dejstvo, da se je vremensko neugoden dan na Vogel namenila le peščica voljnih radosti na naravnem snegu. Sicer pa je bilo lenobno vijuganje ob položni šest sedežnici pravšnji uvod v letošnjo smučarsko sezono.«

JERRY

novitednik

radiocelje
na štirih frekvencah

grafika gracer

RACA - KANIN 2011

Tudi brez kosila nismo ostali. Če bi se Duška bolj potrudila z vremenom, bi bil športni dan na Golteh popoln uspeh.

RACE NA GOLTEH

Sportni dan si je na Golteh lahko privoščilo okoli 30 smučarskih navdušencev. Nekaterim, že prijavljenim, so zimski virusi preprečili udeležbo, drugim se je podrl urnik. A tisti, ki smo vstali bolj zgodaj, smo še pred deveto zjutraj v Žekovcu pred nihalko čakali na zimski dan.

Ker sem obljudila, da poskrbam za nekaj tekočega in protivirusnega, sem z veseljem točila medico, a kmalu ugotovila, da je tako sladka, da jo je komaj kaj ostalo za našo generalno sekretarko. Meta se je namreč s svojo ekipo nekoliko zamudila pri iskanju prostega parkirišča. Kajti na naše veliko začudenje, je bilo že pred nihalko ponovno jasno, da smo Slovenci res smučarski narod. Kljub skoraj zeleni dolini sredi zime in nič kaj prijazni megli, ki se vedno bolj gostila.

Naša četica se je srečno prepeljala z nihalko na nadmorsko višino 1410 metrov, kjer je uzrla čisto nov hotel. Kar mimo šanka smo jo udarili, naravnost na smučišče. Kajti dan je obeta dobro smuko, žal pa sonce Duške ni ubogalo in se je skrilo. Za začetnimi težavami, kje je kaj, kako zdaj in kje se dobimo, smo uren začeli preverjati snežene smučine. Teh je na 60 hektarjih urejenih 12 kilometrov, žal pa zaradi pomanjkanja snega sedežnica Ročka ni obratovala. Megla se je na trenutke tako zgostila, da ni bilo

Na Golteh nas je lepo sprejel naš prijatelj Ernest Kovač, ki je direktor Gorsko turističnega centra Golte.

ZLATARNA CELJE

www.zlatarnacelje.si

ZAVAROVALNICA MARIBOR
d.d.

je okoli 1600 metrov nadmorske višine, proti novemu hotelu. Ta nudi 52 dvoposteljnih sob, dve konferenčni dvorani, tri restauracije, pa da ne pozabim centra za dobro počutje s savnami, wellnessom in kotičkom za »carkljanje«, da se spočiješ. Tako so rekli, pa tudi novo energijo pridobiš. Mali zunanjji bazen dela skomine, a bolj prav bo prišel v toplih dneh, saj ima vgrajene tudi šobe, da imaš občutek plavanja.

Na Golteh so se potrudili in račam pripravili tudi dobro kosilo, le sonca jim ni uspelo priklicati. Pa nič zato, tudi s popotnico novega kataloga, kaj vse je moč v tem centru nad Mozirjem početi, so bili tako prepričljivi, da so se uvrstili na listo kandidatov za prihodnje smučarsko srečanje Društva novinarjev športnikov Slovenije.

Do izbora še imajo čas, da uređijo (pod nujno), brezčično internetno povezavo, ki jo obljudijo v katalogu storitev in ojačajo mobilni signal na planini. Kajti race bodo drugače ob bivanju tam gori krepko gagale.

DUŠKA LAH

RACA - KANIN 2011

ČRNOGORSKI ŠARM V OBJEMU GORA

Gostilna pod Lipco ima dolgoletno tradicijo, ki se je pred mnogimi leti začela na vzhodni vpadnici v Bovec z Andrinom Zorcem, nadaljuje pa se ob bovški obvoznici pri cerkvi Device Marije z njegovim zetom, Veselinom Vujačićem, vsem prijateljem znam pod vzdevkom Vesko. Svojo gostinsko zgodbo je začel že v stari gostilni, ko je od svojega tasta decembra leta 1991 prevzel vajeti. Ker je gostilna delovala v tuji hiši in so za prostore plačevali najemnino, je leta 2002 Vesko sprejel pomembno odločitev. Odločil se je za odkup objekta z velikim vrtom ob bovški obvoznici, ter na voljo smo odtekli svoje, na blic razdelili medalje, potem pa se spravili domov, na toplo.

Gostilna pod Lipco je prišla z odlično kuhinjo v dokaj kratkem času tudi na novi lokaciji na dober glas. Odlična in raznolika hrana po zmernih cenah je pritegnila domače in tuge, naj si bo

mimočoče ali pa na bovškem nastanjene goste. Dober glas seže v deveto vas, zato je Vesko kaj kmalu začel razmišljati o širiti ponudbe, med katero je uvrstil tudi prvovrsto pizzo.

Gostilna pod Lipco ponuja danes pizzo iz posebnega testa, ki je Veskova skrbno čuvana skrivnost. Slovi po čisto preprosti a izredno okusni joti, po dišeči gobovi juhi, odlični goveji juhi in drugih mineštrah, ravno prav zapečenem angleškem rostbifu, domačem siru, ob klasični ponudbi različnih zrezkov ponuja slastne svinjske krače, po katereh slovi po širinem svetu, lahko si umislite tudi žabje krake, njoke, testenine...

Vesko in njegova Gostilna pod Lipco sta novinarjem dobro znana, tako tistim, ki smo ob naravnih nesrečah z bovškega poročali tudi po več dni, za naše želodce pa je po večini skrbel Vesko, kot onim novinarjem, ki se v Bovcu vsako leto zbiramo na Kriteriju zadnjega snega in ob državnih prvenstvih, in nam Vesko (kot tudi letos) priskoči na pomoč kot sponzor. Ko smo se ob poročanju o naravnih nesrečah na bovškem zbirali pri Vesku, smo gostilni nadeli ime Press center.

Nikjer ne boste našli boljšega košutnika, kot ravno pri Vesku; vsako leto ga za Kriterij zadnjega snega pripravi posebej za novinarje. Torej močnejšega. Toči praško pivo Staropramen, izbiramo pa lahko tudi med navadnimi in vrhunskimi vini.

Vesko ni nekdo iz Bovca, ki ima gostilno. Je naš prijatelj, ki smo ga sprejeli za »našega« in se tudi letos veseli našega obiska. Ob koncu pa malo za šalo, še bolj pa zares. Vesko je po narodnosti sicer Črnogorec, vendar med bovškimi gostinci najhitreje postreže gosta. V šali vedno reče: »O nas Črnogorci je veliko vicev o tem, kako smo leni in počasni. Ja, naš so to vici, za Bovčane pa je to resnica.«

MILAN ŠTULC

KUHARSKI GURU VRH KANINA

Naš zvesti kulinarični spremjevalec je Tomi – Tomaž Kavčič, virtuož okusov in mojster svetovnega slovesa. Kaj nam bo pravil vrh Kanina – bo vse do srede opoldne skrivnost. »Pustite se presenetiti, predvsem pa razvajati,« nam je položil na dušo, »ob smučarskih tekmaših so to dnevi vaših užitkov in mi smo z vami zato, da vam jih pričaramo. Z žlico, vilico in dušo.«

Kar zapredli smo od pričakovanega ugodja ... Ko pa smo Tomaža vprašali, kako se mu lahko vsaj malce oddolžimo, je skro-

le izvedeli, iz česa ga pričarajo. Sestavine so hren, jogurt, jabolko, limona in vino. »Malo skrivnosti naj pa ostane«, pripravo hišne specialitete pred navdušenimi radovedneži »brani« Tomi. Tudi zato je tako enkratna že več kot stoletje! Gostilna Pri Lojzetu je namreč prvič omenjena davneg leta 1897 – bliža se torej častitljiva 115-letnica! Takrat je še furmansko gostilno – skupaj z možem Lojetom vodila gospa Mici, Katjina babica. Gostilno je kasneje prevzel njun sin Lojze skupaj z ženo Valerijo, ki se je pred drugo svetovno vojno šolala v samostanski kuharski šoli. Gostilniško tradicijo je gospa prenesla na svojo hčerkko Katjo Kavčič.

Začnimo s tem, kar nas najprej pričaka v Tomijevi Gostilni pri Lojzetu. Seveda, to je domač kruh, ki ga ročno nalomijo pri mizi, oplemenit s hrenovim namazom. To je hišna tradicija, ki jo Tomaž nadaljuje iz spoštovanja do none, ki je ta namaz vpeljala v nekdanjo gostilno v Dornberku in do mame Katje, ki ga je le še posodobil. Recept za namaz je sicer skrbno varovana hišna skrivnost, toda pred kratkim smo

darna Katja jedem dodala nekaj enkratnega – svojo dušo.

Štafetno palico je v obliki zlate kuhalnice od mame prevzel Tomaž Kavčič skupaj z Markom Bolčino, s katerim sodelujeta že 11 let. Tomaž je pesnik okusov, tehnologij kuhanja in vrhunskih sestavin. Ob svojem ogromnem znanju pa ne pozabi Vipavske doline, ki je venomer prisotna. In tudi Tomaž jedem doda tisto, kar je podedoval od mame in none – dušo! Gostilna Pri Lojzetu sedaj že več kot desetletje domuje na dvorcu Zemono in ponuja edinstveno kulinariko. Tomi pri izboru in pripravi jedi skrbi za svežino sestavin glede na letni čas, okusi so prefinjeni in čisti. Njegova virtuožnost pride do izraza pri različnih tehnikah priprave jedi, od popolnoma preprostih in tradicionalnih do molekularnih in povsem samosvojih, ki jih je razvil skupaj s svojo legendarno ekipo na dvorcu Zemono. In del tega bomo s Tomijem vrh Kanina doživel tudi mi.

MD

Gostilna pri Lojzetu
GOSTILNA PRI LOJZETU

RACA - KANIN 2011

Vsi »naši« tekači. Premočeni, a zadovoljni, da so se udeležili Teku ob Savi.

DEŽ NAS NI ODPLAVIL

11. državno prvenstvo v teku za novinarje je bilo na Teku ob Savi

Po odpovedi Martinovega teka v Izoli, pri katerem smo deset let gostovali z našim novinarskim prvenstvom, smo bili postavljeni pred dejstvo, da bo treba najti novo lokacijo. Z Igorjem Juričem sva razmišljala, kako bi bilo, če bi se skušali pridružiti Ljubljanskemu maratonu oziroma kateremu od ljubljanskih tekov, kajti v prestolnici je mogoče računati na množiče udeležbo, ki si jo v prizadevanjih za uveljavljanje zdravega življenskega sloga tako želimo v našem društvu.

Po soglasju v vodstvu SCIJ-a sem stopil do šefa LM Gojka Zalokara. Načelno nas je bil pripravljen sprejeti in nam brezplačno meriti čase kot posebni kategoriji,

a čisto praktični razlogi so napeljali na misel, da bi bil kakšen drug, manjši tek primernejši. Po posvetih s še drugimi novinarskimi kolegicami in kolegi iz tekaških

novinarjev beležili ob 300-glav množiči. Nekaterih zvestih udeležencev našega prvenstva iz prejšnjih let ni bilo, pojavili pa so se novi obrazi, dva kolega sta prišla celo iz Maribora. Z dobro

Ker je verjetnost, da bo tako slabo vreme dvakrat zapored minimalna, se že zdaj veselim, kako prijetno bo na 12. državnem prvenstvu leta 2011, v množični novinarski družbi. Selitev našega teka je bila opravljena uspešno, promocija pa je bila učinkovita, na naše vabilo so se odzvali novi tekači. Hvala vsem, ki ste pomagali in sodelovali pri našem tekaškem projektu, prihodnjič se vidimo v družbi še novih tekačev!

Novinarji so tekli na progah, dolgih 13 in 4 kilometre. Medalje so prejeli: 13 km, ženske (1971 in pozneje): 1. Špela Novak (Radio Slovenija); dame (1970 in prej): 1. Bojana Rugelj (RTV Slovenija), 2. Helena Lovinčič (Radio Slovenija); moški (1966 in pozneje): 1. Uroš Esih (Večer), 2. Rok Valenčič (Radio Slovenija), 3. Igor Bergant (TV Slovenija); veterani (1965 in prej): 1. Igor Jurič (TV Slovenija); 4 km, moški (1966 in pozneje): 1. Aleš Kocjan (Večer); veterani (1965 in prej): 1. Venčeslav Japelj (Primorske novice), 2. Hinko Jerčič (Gorenje).

VENČESLAV JAPELJ

P.S.

Martinov tek so Izolani nato vendarle pripravili, to je bil že 30. Verjetno ga bodo tudi prihodnje leto, dobrodošli boste vsi, ki boste prišli na čudovit izlet k morju. Morda pa iz tega naredimo kriterij zadnjega teka (??).

Med moškimi, rojenimi 1966 in pozneje je bil od novinarjev najhitrejši tekač Večerov Uroš Esih, srebro je osvojil Rok Valenčič, bron pa Igor Bergant.

Raiffeisen
BANK

WCA Z BCA SE ZABAVA Z RAČKAMI

Na zadnjem kaninskem kriteriju se je račji druščini pridružila nova članica, ki je pripomogla k številčnejši in pestrejši zasedbi. Poleg tega pa poskrbela, da smo bližje zastavljenim ciljem, ki predvidevajo povečanje članstva.

Wca z Bca sicer izkaznice še nima, saj je Meta kar se tiče članarine neizprosna. Je pa naša nova članica skupaj z rejnicami, pripotovala iz bližnjega Tolmina, zato z aklimatizacijo ni imela večjih težav, saj je že prvo noč do zgodnjih jutranjih ur vztrajala v bližnjem lokalnu Črno ovco (rejrica ji je ves čas stala ob strani), uspešno je prenesla premik na kaninska smučišča in se s pomočjo številnih varušk »prešvercal« skozi vse dogajanje.

Najbrž ga ni bilo člana račje društine, s katerim se Wca z Bca ne bi rokovala in si izmenjala nekaj besed. Kot mi je zaupala, je ta druština resnično nekaj posebnega. »Joj, kako veselje, prisrčne in razigrane so te račke... presenečena sem bila, kako rade medse sprejmejo novince, zato tistim, ki še niste bili na Zadnjem kriteriju polagam na srce, da se čim prej pridružite.«

Naslednja novost je sledila že po prvi skupni večerji. Odpravili smo se namreč v Črno ovco – nov

Pometniki (Aleš s kaninskih žičnic, rejnica Carmen in wca z Bca ter Miha in Tomaž - lastnika lokalna Črno ovca)

lokal v neposredni bližini hotela Kanin, ki nam omogoča, da naši jekleni konjički, medtem ko se mi zabavamo, ostanejo v varnem zavetju parkirišč. Lastnika **Tomaž Repič** in **Miha Sotlar** sta nas sprejela z odprtimi rokami in nam pripravila presenečenje.

V Črni ovci, ki je bila vse večere osrednji kraj dogajanja, smo počeli marsikaj - se veselili, klepetali, pili, plesali, se pomerili v namiznem malem nogometu, biljardu, balinanju... Med nočnim balinarskim turnirjem na prostem

pa presenečenje. Velik ljubitelj in poznavalec gob in kulinarike - domaćin Bojan Rot - za prijatelje Jošč se je ves dan trudil, da je nabral zadostno količino mavrohov, jih pripravil na žaru in postregel s kruhom, ki ga je sam zamesil in tako nasilit račjo društino, ki si je še dolgo in noč obližovala prste.

V času kaninskega druženja smo pripravili popotovanje do novega hotela Mangart in do gostilne Vančar v Čezsoči, kjer smo ostali na večerji, obiskali

CARMEN LEBAN

ravno tako nov hotel Boka, kjer smo poskusili slastne salame na tamkajšnji salamijadi in žlahtno kapljico, manjkalo pa ni niti tradicionalno svetovno prvenstvo v barelah pri legendarnemu Vesku, kjer je nesporno slavila dvojica Čuček - Boncelj.

Dogajanje na Kaninu, ki ga je nagradilo lepo sončno in prijetno vreme, smo popestrili z okušanjem sadov narave. Kmetija Čarga iz Goriških Brd nam je postregla s penino in drugimi vini, izvedeli pa smo marsikatero vinsko skrivnost, ki nam jo je zaupal Edbin Erzetič. Želodčke smo si napolnili z Mlinotestovimi dobrotami in v slastnimi ribami, uživali na belih poljanah na obeh straneh Kanina, poskrbeli pa smo, da naš tekmovalni duh ne bi zamrl, saj smo se pomerili v veleslalomu in balinjanju na snegu.

Kriterij zadnjega snega na Kaninu nas pričakuje tudi letos, čeprav nas bo smučarski lepotec gostil že nekoliko prej na državnem prvenstvu.

Srečanja z vami se že veseli ekipa organizatorjev v Wca z Bca.

Obljubljamo, da bomo tudi letos poskrbeli za to, da se boste naužili radosti, ki jih ponuja spomladanska smuka ter pripravili pestro spremljajoče dogajanje.

CARMEN LEBAN

VONJ PO BRDIH

Turistična kmetija Klinec iz Medane v Goriških Brdih ni znana le po izvrstnih vinih in odlični kulinariki – njihovo dejavnost se vseskozi srečuje tudi s kulturo, saj je prav Aleks Klinec idejni oče velike in odmevne prireditve Dnevi poezije in vina, ki so jo lani žal preselili na Ptuj.

A Brici kljub temu niso ostali ravnodušni, saj jim je dogajanje zlezlo pod kožo, druženje z umetniki pa postalо nekaj, brez česar si življenja niso mogli več predstavljati in zato so že lani »izgubljeni« festival nadomestili s prireditvijo Sanje v Medani. Tako je ta slikovita Briška vas ostala stičišče umetnikov iz različnih delov sveta, saj so literati, slikarji in številni drugi ustvarjalci v Goriških Brdih našli svoj drugi dom.

Pri Klinčevih človek lahko doživi tisto pristno vzdušje slovenske Toscane, ki ga pričara slikovita kmetija z »brajecem« (dvoriščem), z nepozabnimi razgledi na prostrane »brajde« (vinograde), od koder pogled seže v širno daljavo, kjer so številni hribčki, vzpetine in dolinice zasajene s trto, na kateri vsako leto znova zorijo grozdne jagode, ki jih spretni vinarji spremenijo v žlahtno kapljico, ki jo vse bolj častijo ljubitelji najbolj prestižnih vin po vsem svetu.

Kmetija Klinec se ponaša tudi z dejstvom, da

Na kmetiji Klinec »teče« žlahtna kapljica iz ekološko pridelanega grozda.

so eni izmed redkih v Sloveniji, ki se ukvarjajo z ekološko pridelavo grozda.

V delo in dejavnosti na kmetiji je vpeta cela družina - Aleks posveti največ pozornosti vinarstvu, brat Uroš pa v kuhinji spretno vrti kuhalnico in na krožnike pričara pravo kulinarično doživetje.

CARMEN LEBAN

ZAHVALA

SCIJ Slovenija se iskreno zahvaljuje vsem sponzorjem in donatorjem, ki ste nam pomagali pri organizaciji naših smučarskih srečanj: aprila 2010, ko smo se zbrali na Kriteriju zadnjega snega v Bovcu, športnih dnevov na Voglu, Krvavcu in Golteh ter letošnjega, že 44. (20. v samostojni Sloveniji) zimskega srečanja, ko se spet vračamo v Bovec.

Prav tako hvala vsem sponzorjem in donatorjem, ki ste omogočili udeležbo ekip slovenskih novinarjev smučarjev na 57. zimskem srečanju Mednarodnega SCIJ v Argentini, konec avgusta meseca 2010, in na 58. zimskem srečanju novinarjev smučarjev v Kanadi, februarja letos:

Porsche Slovenija; Zavarovalnica Triglav; PS Mercator; DELO; Gorenje Velenje; Krka Novo mesto; Telekom Slovenija; Petrol; Raiffeisen banka; Premogovnik Velenje; Hotel Kanin; ATC Kanin; Urad vlade za komuniciranje; TEŠ Šoštanj; Zlatarna Celje; Sava Kranj; Zavarovalnica Maribor; HIT d.d. Nova Gorica; Zavarovalnica Adriatic Slovenica; SKB banka, ETA

Cerkno; Smučarski Center Golte s hotelom; Žičnice Vogel; Mobitel; Kolektor Etra; Ydria Motors Podskrajinik; Kolektor group Idrija; Hidria Spodnja Idrija; LTO Sotoče; Elektro Primorska; Banka Koper; CGP Nova Gorica; Infrax; Karlo Močnik s.p.; Avtoprevoz Tolmin; NT&RC Celje; Grafika Gracer, Celje; LTO Bovec, Občina Bovec; Avrido, družba za avtobusni promet in turizem; Vinska klet Goriška Brda, Dobrovo; Movic; Vinska klet Vipava; Vinarstvo Vedrialp iz Kojskega; Mlinotest Ajdovščina; Gostilna pri Lojzetu, Zemono; Gostilna Pod Lipco – Veselin Vujačić – Vesko; Turistična kmetija Klinec iz Medane; Danilo Perše – Perš s Tmisko friko, Kmetija Čargo iz Goriških Brd, Bojan Rot – Jošč; Hotel Mangrt in Hotel Boka; Tomaž Repič in Miha Sotlar, lastnika Črne ovce v Bovcu; Društvo 1313 iz Bovca, Folkorna skupina Bc iz Bovca; Atelje Vokal; Perutnina Ptuj; Mlekarna Planika Kobarid; Kmetija Kramar Zatolmin; Ekološka kmetija Lovrč Čadrg, Restavracija Prestreljenik na Kaninu, Večer; Vinakoper, Koper; Dialog, d.o.o., Ljubljana; Fonda, d.o.o., Portorož; Pivovarna Union; Pivovarna Laško in Tekaska servis Ponce iz Rateč.

Vsem iskrena hvala!

Slovenske novinarke in novinarji smučarji

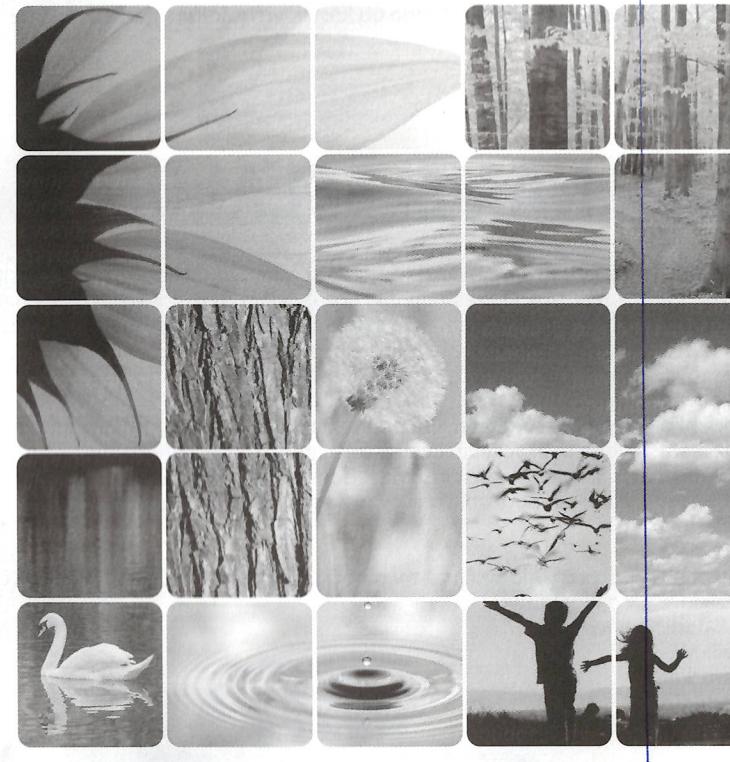
Male pozornosti,
velika dejanja.

Narava je neponovljiv mozaik življenja.
Odžaja nas, nas okrepi, ogreje, varuje
in spodbuja.

V Poslovni skupini Sava si zato vsak dan in v vsakem trenutku prizadevamo,
da naravno okolje ohranimo zdravo in lepo.

Iz malih pozornosti do narave se lahko razvijejo velike koristne spremembe.

Narava nam bo hvaležno vračala vsako pozornost do nje. Rodovom, ki prihajajo,
jo lahko zapustimo boljšo in lepo,
kakor smo jo dobili od prednikov.

Poslovna skupina Sava

RACA - KANIN 2011

»TMINSKA« FRIKA ZA KONKRETNO PODPORO

Pust, je že sam po sebi praznik, ki zahteva veliko mero tako psihične kot fizične kondicije, če pa je na ta dan še AFŽ in se bliža dan mučencev je, verjemite mi – mera polna. Zato se bodo morale tega dne račke konkretno podpreti.

Teden bo namreč še dolg in naporen, poskrbeti pa bo treba tudi, da se bomo dobro odrezali na tekmah. V pomoč nam bo prav iz tega razloga priskočil Danilo Perše – Perš, ki je strokovnjak za pripravo tiste taprave »tminske frike«. Gre za jed, ki je bila pogosto na jedilniku pastirjev in ostalih fizičnih delavcev po posoških planinah, ki so se morali konkretno podpreti. Prava »tminska frika« je sestavljena iz

krompirja, zaseke in sira, priprava pa je stvar hišnega recepta vsega posameznega kuharja. Ker smo v deželi mleka in sira, bo frika pripravljena iz prvorstnih sirov.

Perš, ki po poklicu sicer ni kuhar, je že nekaj let zelo iskan mojster za pripravo frike. Največ zaslug za to ima njegova mama, ki mu je že kot dečku razkrila skrivnosti pri pripravi frike in ga tako navdušila, da je poskušal vedno znova in znova. Letošnji pust bo kaninskim račkam tudi v živo pričaral rek »Pust mastnih ust« in videli boste, da bo treba na koncu tudi prste polizat.

CARMEN

MEDALJE BOMO ZALILI Z VINI AGROINDA 1894

Petkovo zaključno slovesnost – podelitev kombinacijskih medalj, krst novih članov, slavnostno večerjo in ples - bomo uvedli z degustacijo vin vipavskega Agroinda 1894. Naša gostitelja, direktor Agroinda

Joško Ambrožič in vodja marketinga Matjaž Trošč nas bosta pričakala s penino Theodosius in sirom vipavske mlekarne z geografskim reklom – Nanoškim sirom. Penina je dobila ime po eni najbolj znanih bitk, bitki pri Frigidu iz leta 394, kijo je odločila prav vipavska burja. V kleti Vipava 1894 so ob 1600. obletnici te bitke zmagovalcu posvetili prvo peneče vino iz njihove kleti – penino Theodosius. Zatem bomo poskusili avtohtonu vipavski beli sorti – vino Pinela Lanthieri in Zelen Lanthieri, za ljubitelje temnejše kapljice pa bosta Merlot Ventus in Cabernet Sauvignon Ventus. Vse o vipavskih vrhunskih vinih boste izvedeli v petek zvečer, Agroind pa nas bo z belimi in rdečimi zvrstmi razvajal tudi sredi tedna ob kosilih vrh Kanina.

MD

PAŠTAJADA IN KRAFI NA VELESLALOMU

Dilemo, kdo so bili prvi »paštojedi« - ali Kitajci ali Italijani - bomo vrh Kanina hitro rešili. Ne zahodnjaki, ne vzhodnjaki - za nas so še vedno prvi »pašto-mojstri« Wuajdowci... Preberite na glas..., bo šlo?... Da, Ajdovci so to...*

Prvi mojstri testenin za naš zimski račji zbor so torej Mlinotestovci in to nam bodo v četrtek, 10. marca, tudi dokazali. Za vse izgubljene kalorije na veleslalomu bo poskrbel Mlinotestovkuhar s trisom, lahko pa tudi kvadriljo ali pentagonalom pašt. Ajdovci so namreč iz testa naredili pravo umetnost, ki se kaže v najrazličnejših barvah, okusih, predvsem pa oblikah testenih: rezacev, makaronov, špagetov, polžkov, školjk, spiral, svedrov, metuljčkov, peresnikov, kanelonov, tortelinov, raviolov, lazanj in drugih dobrot. In iz »Wajdušne« prihaja še ena novost, pomembna za vse smučarje. Kmalu bo Mlinotest na trg poslal »paštoč« za športnike z dodatkom kalcija in magnezija.

Za vse tiste, ki pred »pašatajado« ne boste izgubili dovolj kalorij, pa podatek (zaradi katerega boste brez slabe vesti pospravili Mlinotestovo kosilo): 100 gramov testenin durum pred kuhanjem, kar pomeni 300 - 400 gramov testenin po kuhanju (to je obrok testenin kot glavna jed) ima približno enako energijsko vrednost kot 3 srednje velika jabolka (650 g). (zamolčali smo omake...)

Ob wajdowski pašti bomo grla splahnili z briškim rujnim. Vinska klet Goriška Brda, tudi naša zvesta spremjevalka in podpornica, bo vrh Kanina ponudila nekaj belih in rdečih zvrsti. Pravo presenečenje

pa pripravlja ob četrtkovi sladici, s katero nas bo razvajal gostitelj v restavraciji Prestreljenik, Borut Jakič, član slovenske nacionalne kuhrske reprezentance in nov kulinarični veter vrh Kanina. Skuhal nam bo »buške krafce« - krapce iz testa bele moke in nadevom iz suhih hrušk, jabolčne čežane, rozin, sladkorja in začimb. In ob tej izvirni bovški sladici bodo Brici ponudili novo sladko vino Muškat – verduc Quercus, v katerem se prepoznavna aromatika muškata združuje z vonjem akacijevih cvetov, značilnim za staro briško sorto verduc.

Sicer pa nas bo Vinska klet Goriška Brda z degustacijo vin in vinskih izborom pogostila na otvoritveni slovesnosti v sredo, 9. marca.

MD

*op.p. Ajdovščina je v narečju Ajdovcev Wajdušna, prebivalci pa so Wuajdowci

